

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμας 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει ὧν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθῆναι 4 Ἰουλίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 31

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ι. DE KERANY

Α'.

—ὦ! φαντασίες!...

Εἶναι τουλάχιστο ἡ πέμπτη φορά ἀπὸ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, πού ἡ φτωγὴ μὲς Βαρβάρα ἀποκρίνεται μ' αὐτὴ τὴν ἀναφώνηση στὰ ἐξωφρενικὰ σχόλια πού τῆς ἀνακοινώνει ἡ μαθήτριά της σχετικὰ μὲ τὴ θέση ὅπου βρίσκονται καί, κάθε φορά, τὴ συνοδεύει μ' ἓναν ἀναστεναγμὸ τόσο πονεμένο, πού θ' ἀκούγονταν σ' ἀπόσταση εἴκοσι μέτρων ὀλόγυρα, ἂν ὁ ἀγέρας, ἡ βροχὴ καὶ τὰ κύματα δὲν προξενοῦσαν ἓνα φοβερὸ πένταγο.

— Σολάντζ, θὰ πεθάνουμε δῶ, καὶ τὸ φταίξιμο θάναί δικό σας.

— Καϊμένη μου μὲς Βαρβάρα!... Καὶ τὸ πιδ θλιβερό ἀπ' ὅλα εἶναι πῶς, ἂν πνιγούμε μαζί, δὲ θάχετε οὔτε τὴν παρηγορίαν νὰ παρευρεθῆτε στὴν κηδεῖά μου.

— Λέτε κουταμάρες, ἀγαπητή μου. Θάπρεπε τουλάχιστο νὰ μὴν τίς κάνετε κιόλας. Ἡ ἀποφινὴ σας ἐπιχείρηση ἦταν ἀσυλλλόγιστη. Ἐέρετε καλὰ πῶς δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα.

— Ἡ θειά Γκῶτ βεβαιώνει πῶς ὑπάρχουν.

— Ἡ θειά Γκῶτ μάντεψε πῶς εἰστε μιά μικρὴ ἀπιστη Παρισινὴ καὶ θέλησε νὰ σας κοροϊδέψῃ.

— Θὰ πῶ τοῦ πατέρα νὰ τὴ μαλώσῃ

— Ἄν ἀξίζει κάποιος μάλωμα, αὐτὸς εἰστε σεις, Σολάντζ.

— Ἐέρετε καλὰ πῶς ὁ μπαμπὰς δὲ μὲ μαλώνει ποτέ.

— Δυστυχῶς! μουρμούρισε ἡ Ἰρλανδὴ παιδαγωγός.

Ὁ νέος αὐτὸς ἀναστεναγμὸς χάθηκε ὅπως οἱ ἄλλοι μέσα στὸν ἀνεμοστρόβιλο.

Ἡ Σολάντζ ὅμως δὲν τὸ παρατηρεῖ. Καταγίνεται νὰ συγκρατήσῃ τίς δίπλες τοῦ φουστανιοῦ της πού τὸ ἀνασηκώνει ἡ καταιγίδα, καὶ νὰ ξαναφέρῃ στοὺς ὤμους τῆς τὸ μικρὸ ἀνεπαρκέστατο σάλι, πού πῆρε πρὶν ἐπιχειρήσῃ αὐτὸ πού ἡ μὲς Βαρβάρα ὀνόμασε πολὺ σωστὰ «ἀσυλλόγιστη ἐπιχείρηση».

Ἡ Σολάντζ εἶναι μοναχοκόρη.

Ἡ μητέρα της πέθανε, ὅταν αὐτὴ ἦταν πολὺ μικρὴ, καὶ ὁ πατέρας της, πού τὴ λατρεύει, τὴ μεγαλώνει μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις. Μὲ τὴν πρόφασιν νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ξαναγύρισμα τῆς μηνιγγίτιδας, πού σὲ ἡλικία τεσσάρων χρόνων ἔφερε τὴ ζωὴ της σὲ κίνδυνον, ὑποχωρεῖ στίς πιδ ἀλλόκοτες ἱδιτροπίες της καὶ ἀπαιτεῖ νὰ τῆς φέρουνται ἀπ' ὅλων τὸν κύκλο του μὲ τὴν ἱδια ἀδυναμία.

Ἡ μὲς Βαρβάρα,

πού βρίσκεται κοντὰ της δεκοχτὼ μῆνες τώρα, βλέπει τὴν ὑπομονὴ της νὰ περνᾷ ἀπὸ μιά σκληρὴ δοκιμασία καί, ὑποχωρώντας πάντα στίς ἐπιθυμίες τοῦ κ. Σαρσέν, δὲν παύει ν' ἀναστενάζει— γιὰτὶ ἀγαπᾷ τρυφερὰ τὴ Σολάντζ, μ' ὅλα τὰ ἐλαττώματά της— στὴν ἰδέα τοῦ τί θὰ γίνη ἡ μαθήτριά της σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων.

Αὐτὴ τὴ χρονιά, ἐπειδὴ ἡ Σολάντζ εἶχε γίνει ἀναιμικὴ ἀπὸ πρόωγὴ ἀνάπτυξη, ὁ γιατρός συμβούλεψε νὰ τὴν πᾶνε σὲ καμμιά ἀκροθαλασσιά. Δὲν ἔγινε καθόλου σκέψῃ νὰ διαλέξουν μιά πολυσύχναστη παραλία, ὅπου ἡ μικρὴ θὰ πολλαπλασίαζε τίς παραξενιές της, μὲ ζημία πάντα τῆς υγείας της.

Ὁ κ. Σαρσέν γιὰ καλὴ τύχη θυμήθηκε πῶς ἦταν κάτοχος ἐνὸς παλιοῦ γεροῦ οἰκήματος, σκαρφαλωμένου σὲ μιάν ἀπόκρημνη ἀκτὴ τῆς Βρετάνης, ἀπέναντι στὸ νησί Σέν. Τὸ σπῆτι αὐτὸ ἀνῆκε ἀρχικὰ σ' ἓνα γεροντοπαλλήκαρο, πλούσιο καὶ ἰδιότροπο, πού, ἀφοῦ τὸ ἔχτισε σύμ-

«Καταγίνεται νὰ συγκρατήσῃ τίς δίπλες τοῦ φουστανιοῦ της...» (Σελ. 361, στ. β'.)

φωνα με το γούστο του, το πούλησε ξεπαιτα μαζί με όλα τα επιπλα που βρίσκονταν μέσα.

Τοίχοι δυνατοί το υπεράσπιζαν από τη μανία του σορόκου και, μόλις άνοιγόνταν τα παράθυρα, ή θαλασσινή αύρα έφερνε την ωραία μυρουδιά του λωδίου και των φυκιών. Ο κ. Σαρσέν το συγύρισε για τη Σολάνζ και τη μίς Βαρβάρα, κι' αφού τις εγκατέστησε κει-μέσα, ξαναγύρισε στο Παρίσι, όπου τον καλούσαν οι υποθέσεις του.

Η Σολάνζ δεν διαμαρτυρήθηκε καθόλου για την πατρική απόφαση· το άπρόοπτο πάντα της άρεσε. Κι' ήταν ακόμα άρκετά περήφανη ώστε να μ'ην υποφέρει για την απομάκρυνσή της από τον πατέρα και τις μικρές συντροφισσές της του Παρισιού.

Εδώ τώρα βασιλεύει σά μια παντοδύναμη κυρά σ' ένα φτωχό πληθυσμό που άποτελείται αποκλειστικά από ψαράδες και θαλασσινούς. Δεν την άγαπούν βέβαια, εξαιτίας του άγέρωχου και δεσποτικού χαρακτήρα της, άλλ' αυτήν της άρέσει να την άν-μάζουν «ή μικρή δεσποινίδα του πύργου».

Όσοσο παραξενεύονται στη χώρα βλέποντάς την να φυλάει όλες τις συμπάθειές της για τη θειά Γκώτ, γι' αυτήν που μιλούσε πριν από λίγο στην παιδαγωγό της. Ο λόγος είναι πως ή γριά αυτή τη διασκεδάσει λέγοντάς της τρομαχτικές ιστορίες για φαντάσματα. Και σίγουρα ή ίδια τρέμει μέσα στο μικρό της κρεβάτι. Γιατί ή Σολάνζ δεν είναι γενναία, αλλά, καθώς όλοι οι δειλοί, άγαπά να την τρομάζουν.

Γι' αυτό ίσα-ίσα άπόψε, μαθαίνοντας πως τα φαντάσματα έχουν τη συνήθεια να γυρίζουν στις άκρογιαλιές τις φουρτουνιασμένες νύχτες, τ'όσκασε, χωρίς να είδοποίηση κανένα, την ώρα που ή μίς Βαρβάρα ήταν άπα σχολημένη με την προετοιμασία των αυριανών μαθημάτων.

Η Άγγλίδα, μόλις κατάλαβε πως ή μικρή εξαφανίστηκε, άρχισε να τη γυρεύει, και τη βρήκε πάνω στο βράχι. Προσπαθούσε άκόμη να παραστήσει την άφροδη και να πειράξει τη δασκάλα της, μα ο τρόμος την είχε κυριέψει.

Αν και μόλις είχε μπει ο Άλωνάρης, ή νύχτα σ' αυτή την άπότομη άκμή ήταν σκοτεινή και ψυχρή. Μιά βροχή ψιλή και διαπεραστική άρχισε να πέφτει, κι' αυτή ή ψυχρολουσία πάγωσε τον ένθουσιασμό της Σολάνζ.

Ριγούσε από το φόβο κι' από το κρύο

και σφιγγόταν άπάνω στην παιδαγωγό της.

— Νά, κάποιος! έλπε έξαφνα ή Ίρλανδή.

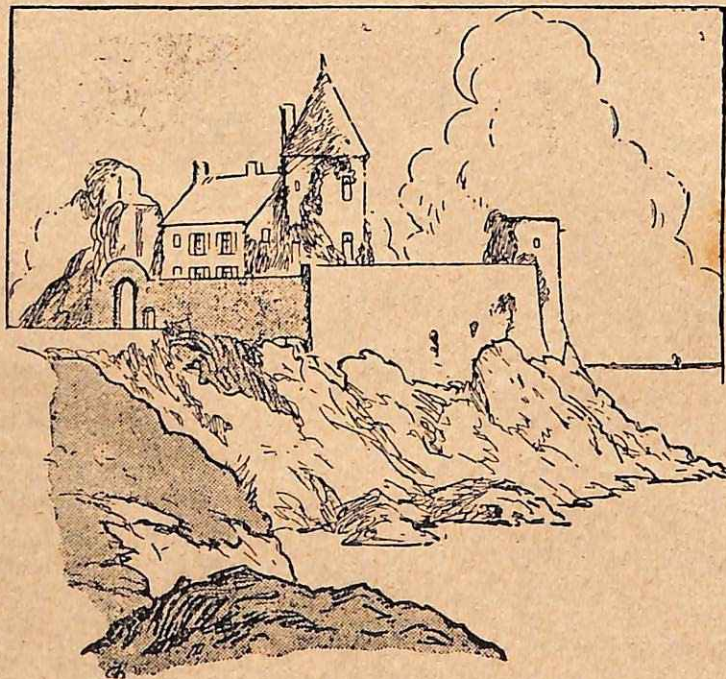
Μιά μεγάλη σκιά γλυστούσε πιδ πέ-ρα. Μέσα στο σκοτάδι, φαινόταν πως είχε γιγάντιο άνάστημα. Η Σολάνζ άνατρίχιασε.

— Άν είναι κανένα φάντασμα!..

Με μοναδική άσυνέπεια, όσο περισσότερο έπιθυμούσε πριν, άλλο τόσο τώρα δεν ήθελε να συναντηθι μ' έναν κάτοικο κάποιου άλλου κόσμου. Η μίς Βαρβάρα σήκωσε τους ώμους της:

— Σας έχω πει τόσες φορές πως δεν υπάρχουν φαντάσματα, μικρή άνόητη. Ο δρόμος του πύργου, παρακαλώ:

Ο Ίσκιος, άκούγοντας αυτό το ρώτη-

«Τοίχοι δυνατοί το υπεράσπιζαν από τη μανία του σορόκου...»
(Σελ. 362, στ. α'.)

μα, έγραψε στο κενό μια χειρονομία τρόμου· κι' εξαφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι. Η πεποίθηση της Σολάνζ ένισχύθηκε πιδ πολύ.

— Είναι φάντασμα!

— Είναι ένας κκοσχαναθεραμμένος! φώναξε ή μίς Βαρβάρα με μια άγανάχτηση δλότελα βρετανική. Έμπρός, Σολάνζ! Κάνε κουράγιο! Άς προσπαθήσουμε να βρούμε το δρόμο μας.

Πήρε το παιδί από το χέρι κι' ή πορεία τους εξακολούθησε, πιδ έπίπονη από πριν, γιατί τώρα ή μικρή κόρη πίστευε στα σοβαρά πως είχε να κάνει με όντα υπερφυσικά.

Η ιδέα της αυτή στερεώθηκε ακόμα πιδ πολύ μέσα της, από το πέραςμα μιας νέας σκιάς τόσο φευγαλέας και σιωπηλής, όσο κι' ή πρώτη. Η μίς Βαρβάρα ήταν καταγαναχτισμένη, Κι' όταν

την άγγιξε έλαφρά ένα τρίτο «φάντασμα», το άρπαξε από μιάν άκρη του ρούχου του πού, άντι να διαλυθι σε καπνό, της έμεινε μέσα στα δάχτυλα.

Ήταν έν' από τα βαριά πανωφόρια, που φορούσαν οι γυναίκες εκείνου του μέρους, καμωμένο από ύφασμα τόσο χοντρό, που μπορούσε να βαστάξει σ' όλες τις κακοκαιρίες.

Η μίς Βαρβάρα παραξενε ύιγνε λιγάκι που πέτυχε ένα τέτοιο λάφυρο, κι' έπειτα, καθώς ή Σολάνζ έτρεμε, της έριξε το πανωφόρι στις πλάτες και παρατήρησε με μεγάλη της έκπληξη πως έπήγαινε περίφημα στο σώμα του παιδιού.

Η άνακάλυψη αυτή την έκαμε άνω-κάτω. Πού να φανταζόταν πως μια κοπέλλα της ηλικίας της μαθήτριάς της περιπλανιόταν τέτοια ώρα στ' άκρογιάλι!..

Σ' αυτές τις σκέψεις κόπηκε από ένα ξεφωνητό της Σολάνζ:

— Βλέπω το φάρο!

Πραγματικά, ένα διαπεραστικό φως τρύπησε ξαφνικά την όμίχλη. Άν δεν το είχαν δει ως τότε οι δύο γυναίκες, ήταν γιατί σκεπαζόταν από κάτι ψηλούς βράχους.

— Πάμε στο φάρο, πρότεινε ή μικρή: Θα ζεσταθούμε εκεί για καλά κι' ο φύλακας θα μάς ξαναφέρει έπειτα στο σπίτι.

Η ιδέα φάνηκε καλή. Η μίς Βαρβάρα υποχώρησε θεληματικά στην έπιθυμία της μαθήτριάς της και, οδηγημένες από τη ζωνηρή λάμψη που άστραφτε κατά διαλείμματα — γιατί ο φάρος είχε φως περιστροφικό, — ή Σολάνζ και ή παιδαγωγός της

τράβηξαν για το χαμηλό σπιτάκι όπου κατοικούσε ή οικογένεια του φύλακα.

Παρατήρησαν με ίκανοποίηση πως τα παράθυρα ήταν φωτισμένα. Ένας θόρυβος από δυνατές φωνές τις έκαμε να καταλάβουν πως δεν κοιμόταν κανένας μέσα και πως δεν θα ήταν άδιάκριτες.

Η μίς Βαρβάρα χτύπησε το τζάμι. Όλοι σιωπάσανε. Έπακολούθησαν ψιθυρίσματα, πνιγμένες άναφωνήσεις, κι' έπειτα ή πόρτα μισανοίχτηκε με προφύλαξη.

— Ποιός χτυπάει; ρώτησε μια παιδική φωνή κάπως άνήσυχη.

Τίποτε δεν καθισχύζει περισσότερο ένα δειλό παρά όταν άνταμώνει κάποιον άλλο πιδ φοβιτσιάρη απ' αυτόν. Η Σολάνζ άρχισε να γελά. Όλη της ή πολυλογία της ξαναήρθε.

— Είναι ή γω, έλεγε, ή Σολάνζ Σαρ-

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

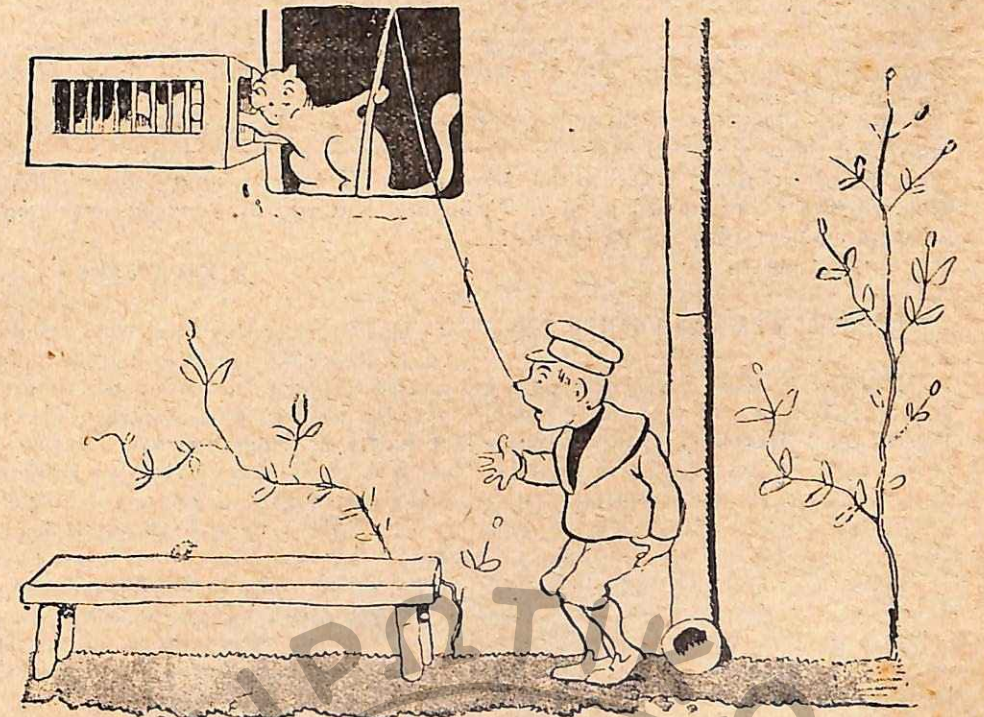
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΑ'.

Και νά τος σε λίγο ο έοίφης. Πεοπατούσε σιγοσφυρίζοντας κατά τη συνήθειά του και με το κεφάλι σκυφτό. Φαίνεται πως το κακοκέφαλο αυτό βάραινε από κάποια σκέψη. Ποιός ξέρει τί φάρα σκεδίαζε πάλι, κι' εοχόταν να την πη στο φίλο του για να την εκτελέσουν! Μα ναι, με το νου του!..

Έτσι ο άφηρημένος δεν είδε μπροστά του το άγκίστρο, παρά όταν τον έπιασε απ' το ρουθούνι. Μα του κάκου τινάχτηκε προς τα πίσω. Έγώ άμέσως τράβηξα την τριχιά κι' ο κ. Γεώργος βρέθηκε άγκιστρωμένος από τη μύτη σαν κωβιός.

Την ίδια στιγμή, κόβω με τα δόντια μου την τριχιά απ' την άκρη του

καλαμιού, άρπάζω με τα νύχια μου απ' το κλουβί του το περιστεράκι, το δένω γρήγορα-γρήγορα από το πόδι στην άκρη της τοιχιάς και... το άφινω ελεύθερο να πετάξει.

Μαντεύετε βέβαια το κωμικοτραγικό αποτέλεσμα.

Το περιστεράκι, που ένόμιζε πως τούδεσαν στο πόδι κανένα γοάμμα για να το πάη στον πύργο της γοιάς, ξεκίνησε με όρμη... για τα βουνά. Η τριχιά τεντώθηκε, τάνκιστοι τραβήχτηκε κι' ο Γεώργος, για να μη σχισθι όλωσδιόλου ή μύτη του, υποχρεώθηκε να τρέχει, να τρέχει, πίσω απ' το περιστεράκι.

Ο Τόπ, που έτυχε κείνη την ώρα στην αυλή, έβαλε τα γέλια και τις φωνές: «Τρεχάτε να ιδήτε — έλεγε στη γλώσσα του — τον κύριο Γεώργο, που τον ψάρευσε το περιστεράκι και τον σέρνει απ' την μύτη! Χά, χά, χά! Τι άστείο που είναι!»

Άλλά εκτός από τα φατριά γαυγίσματα του Τόπ, άναστάσαν τον κόσμο κι' οι γοερές κραυγές του Γεώργου:

«— Βοήθεια! βοήθεια!.. Η μύτη μου!.. Θα μου σκισθι!.. Βοήθεια!..»

Και δός του να τρέχει όπου ήθελε το περιστεράκι.

Άλλος, στη θέση του, θάορπαζε την τριχιά, θα την τραβούσε κατά πάνω του, θα την έκοβε και θα τελείωνε. Μα ο Γεώργος, άν κι' έξυπνος, τάχε χαμένα από το ξαφνικό. Κι' ένόμιζε πως άλλη σωτηρία δεν ήταν, παρά να τρέχει πιδ γρήγορα απ' όσο πετούσε το πουλί, για να μ'ην παρατεντώνεται ή τριχιά!

Με τις φωνές, πετάχτηκε απ' τον πύργο κι' ο

σέν. Περπατούσα στην παραλία, για να μπορέσω να ιδω κανένα φάντασμα... — Φάντασμα!..

— Ναι. Η θειά Γκώτ με βεβαιώνει πως βγαίνουν τα βράδια τα φουρτουνιασμένα, μα θαρρώ πως με κοροϊδεύει.

— Η Γκώτ δεν κοροϊδεύει κανένα, άποκρίθηκε με φωνή άυστηρή.

Κι' ή Σολάνζ, σκύδοντας λίγο, ξεχώρισε, κοντά στη φωτιά, μια μεγάλόσωμη γυναίκα με παρουσιαστικό μάγισσας. Η όψη της ή όχηρή πλαισιωνόταν από το μαύρο κεφαλόδεσμο των γυναικών του νησιού του Σέν.

— Πώς! σεις είστε, θειά Γκώτ; φώναξε κατάπληχτη ή μικρή.

— Η Γκώτ δεν καλησπερίζει εκείνους που δεν πιστεύουν τα λόγια της, άπάντησε μ' έτοιμότητα ή γριά.

— Δεν είπα πως δε σας πιστεύω, Γκώτ! είπα μονάχα πως δεν είχα τύχη Διακρίναμε όμως μέσα στην όμίχλη Ίσκιους...

— Ίσκιους; ρώτησε ή γριά με κάποια άνησυχία.

— Ναι, δεν είν' έτσι, μίς Βαρβάρα; Δυο μεγάλους κι' ένα μικρό.

— Και ποιός σας βεβαιώνει πως δεν ήταν φαντάσματα;

— Τουτό δώ, άποκρίθηκε ή Σολάνζ γελώντας και πετώντας στα γόνατα της Γκώτ το πανωφόρι. Τα φαντάσματα δε φορούν τόσο βαριά ρούχα. Μήπως αυτό ήταν, έξαφνα, της μικρής σας Άγνωστης; Η γριά άναπήδησε άπότομα.

— Χαρά στην ιδέα!.. Άυτή την ώρα ή μικρή μου Άγνωστη, καθώς τη λέτε, είμαι βέβαιη πως κοιμάται στην καλύβα μου, άντι να τρέχει έξω σά φάντασμα, καθώς μερικές δεσποινίδες που γνωρίζω.

— Όρα! άποκρίθηκε ή Σολάνζ με ειρωνεία. Τό ξέρουμε δά πως ή Θυμούλα έχει όλα τα προτερήματα του κόσμου. Η μίς Βαρβάρα μου τόπε τόσες φορές!.. Μα γιατί δεν έρχεται πια στον πύργο;

(Άκολουθεί)

Γ. ΚΟΤΣΙΟΥΛΑΣ

Ζ Ε Σ Τ Η

Η λαύρα του μεσημεριού ως και την έξοχη βαφαίνει! Κρέμεται ή γλώσσα του σκυλιού, που άπλωσε και βαριανασαίνει.

Άπ' ένα τζάκι άχνός καπνός άνηφορίζει στηλωμένος. Σέν' άλλο πελαργός τρανός στέκεται σ'ένα πόδι ζυγισμένος.

Ήδ κάπου-κάπου ένα πουλί λαλεί απ' το δέντρο και σσιπαίνει. Τό αυγό μια κότα στην αυλή το κακαρίζει σαν πνιγμένη.

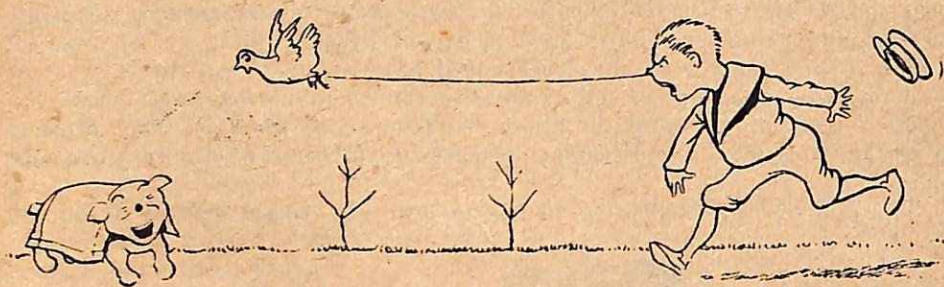
Κι' ο τζιτζικας τσιρίζει εκεί... Μα ως κι αυτός, άποκαρμένος, δεν πάει καλά στη μουσική!

Μιά άργάει, μια κόβεται, ο σιασμένος

Η. ΓΕΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πολύβιος, κι' η γκουβερνάντα, κι' οι υπηρέτες. Είδαν κι' έπαθαν, έννοείται, ως να καταλάβουν τί συμβαίνει. Έπιτέλους κατάλαβαν πώς έπρεπε να φτάσουν και να σταματήσουν το περιστράκι. Τό κυνήγησαν λοιπόν, ιδφτασαν, ιδπιασαν, και μόνο τότε ο Γεώργιος σταμάτησε.

Τόν έλευθέρωσαν από το περιστράκι. Μά το άγκίστρι ήταν τόσο καλά

καρφωμένο στη μύτη του, που αναγκάστηκαν πάλι να φωνάξουν το γιατρό για να του το βγάλει.

— Μά τί πάθατε σεις εδώ με τις μύτες σας; είπε ο γιατρός. Πότε τις τροχίζετε, πότε τις άγκιστρώνετε. Τί άλλο θά τις κάμετε άκόμη;

— Α, τίποτ' άλλο, γιατρέ μου! Αυτό ήταν. Όπως τιμωρήθηκε ο κ. Πολύβιος, έπρεπε να τιμωρηθί κι' ο κ. Γεώργιος. Και νά! Μπλάστρωσέ του τώρα κι' αὐτουνού τη μύτη και να ιδούμε!..

(Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΡΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΜΕΙΝΑΝ ΠΑΝΤΑ ΤΡΕΙΣ

Η ημέρα εκείνη ήταν η τελευταία που τους έβρισκε και τους τρεις μαζί. Την άλλη, ο Πετράκης έφευγε. Πήγαινε στα ξένα. Έτσι τον χάνανε για πάντα απ' την παρέα τους ο Σωτήρης κι' ο Διαμαντής· ούτε για ένα, ούτε για δύο, ούτε για τρία χρόνια· για πάντα!

Ήταν κι' οι τρεις μελαγχολικοί. Ποῦ τὸ κέφι που είχανε άλλοτε, όταν βρισκότανε μαζί κι' οι τρεις; Τώρα κανένας τους δεν είχε έρεξη. Αξάφνα, τοῦ Σωτήρη τοῦρθε μιὰ ώραία ιδέα. Χωρίς να τον πάρουν μυρουδιά οι άλλοι, οίκονόμησε ένα χαρτί. Κι' άρχισε να κρυφοκοιτάζει τὸν Πετράκη και να τραβάει γραμμές. Πρώτος τὸ πρόσεξε αὐτὸς ο Διαμαντής, αλλά δὲ μίλησε τοῦ χαμογέλασε με νόημα μόνο. Κι' εκείνος, όταν έτέλειωσε τὸ σκίτσο, σηκώθηκε άπάνω, πλησίασε τὸν Πετράκη με τρόπο και τοῦ τῶθαλε μπροστά του να τὸ δῇ.

— Α!..

Έκανε ο Διαμαντής, που είχε πλησιασει κι' αὐτός. Και πρόσθεσε:

— Τί έμοιότητα!..

Ο Πετράκης δὲν ἤξερε τί να πῇ· τὰχε χάσει. Κοίταζε μιὰ τὸ Σωτήρη, μιὰ τὴν εικόνα του

— Αλήθεια, Διαμαντή· δὲ μοῦ μοιάζει πολύ;

— Αλλά; Εἶσαι ἴδιος, μὰ ἴδιος! Ξέρεις τί θά πῇ;

Ο καημένος είχε συγκινηθεῖ πολύ. Έπῄρε τὸ χέρι τοῦ Σωτήρη και τῶσφιξε δυνατά, πολὺ δυνατά... Ο Σωτήρης γελοῦσε, γιὰ νὰ μὴν κλάψη. «Καημένη Πετράκη!» ἔλεγε ἀπὸ μέσα του· «ἀπὸ αὔριο, θά ναι σὰ νὰ μὴν υπάρχης γιὰ μᾶς».

τιπαράττουνται με κάθε άξιοπρέπεια σὰ χτυπήματα. Μά ἡ ψυχραιμία αὐτὴ δὲν κράτησε ως τὸ τέλος. Πάλι άκούστηκαν τὰ μπάσα, ἀλλ' αὐτὴ τῇ φορᾷ δὲν ὁρμητικά, — άκούστηκαν κομένα, σὰ λυγμοί.

Όταν ο Διαμαντής έτέλειωσε, έγύρισε νὰ δῇ τοὺς φίλους του, κι' εἶδε δυὸ κεφάλια σκυμμένα. Ήταν τάχα ἀπὸ τῇ συγκίνηση που τοὺς είχε συγκλονίσει, ἢ ἔσκυψαν τὸ κεφάλι, σὰ νὰ λέγανε πὼς άποκαλύπτονται μπρὸς τὴν τέχνη τοῦ φίλου τους, που οὔτε και τὴν έμάντευαν ως εκείνη τὴν ὥρα; Γιατί οὔτε ο ἴδιος ο Διαμαντής ὑποφιαζόταν ως τότε πὼς ἔκρυβε μέσα του ὅ,τι είχε φανῇ λίγη ὥρα πρωτύτερα.

Πέρασαν κάμποσα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα εκείνη. Ο Σωτήρης κι' ο Διαμαντής ἔμω, ἀν και δὲν έκουνήθηκαν ποτὲ ἀπ' τὸν τόπο τους, δὲν εἶναι πιά οι φίλοι που ἦταν άλλοτε. Θαρρεῖ κανείς πὼς, με τὸν Πετράκη, τοὺς ἔδενε και τοὺς τρεῖς μιὰ αλυσίδα. Αλλά ὅταν ἔνας κρικός τῆς αλυσίδας αὐτῆς ἔσπασε, γιὰ νὰ βγῇ ο Πετράκης, σκόρπισαν μαζὶ του κι' εκείνοι. Οι φροντίδες, που ἔπετιόνταν ἀπὸ ὧ κι' ἀπὸ κεί ὅσο μεγάλωναν, τοὺς ἔκαναν νὰ σκέπτονται λιγώτερο τὴν φιλία τους και νὰ τὴν παρμελοῦν. Έτσι, ἤρθε καιρὸς που εκείνος ο στενὸς δεσμός τους δὲν ἦταν πιά παρὰ μιὰ ἀνάμνηση.

Και τώρα πιά, που εἶναι γέροι, ο Σωτήρης έχει ξεχάσει σχεδὸν ὅλως διόλου τὸ Διαμαντή, ὅπως και κείνος τὸ Σωτήρη. Ο Σωτήρης εἶναι ἕνας άπρομάλλης, ἕνας καμπουριασμένος γεροντάκος που, καθὼς αὐτὴ τῇ στιγμῇ πᾶει σιγὰ σιγὰ, με τῇ βοήθεια τοῦ χοντροῦ μπαστουνιῦ του, παραμερίζει με φόβο μπρὸς στοὺς βιαστικούς, σὰ νὰ τρέμη μὴ τὸν παρασύρουν. Αλλά αὐτὸς ο γέρος γίνεται άξαφνα παιδί. Ένας έφηβος δεκαοχτὼ χρονῶν. Και φαντάζεται πὼς βρίσκεται σ' ἕνα σαλονάκι περιποιημένο, με ὠραία κάδρα στοὺς τοίχους και με λουσάτα έπιπλα. Έχει και πιάνο. Και στὸ πιάνο αὐτὸ κάθεται ἕνας φίλος του και παίζει... Κι' αὐτός, μαζὶ μ' ἕναν ἄλλο, τὸν άκούει έκστατικός... Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ο γέρος χαμογελά...

Μά τί τρέχει; Νά. Ο Διαμαντής, μέσα σὰ χρόνια που πέρασαν, ἔγινε ἕνας διάσημος μουσουργός. Και τώρα που ο γεροντάκος βρέθηκε σ' ἕνα πάρκο, εἶδε σὲ μιὰν ἑξέδρα μιὰν ὀρχήστρα, που λὲς και τὸν ἐπερίμενε γιὰ ν' άρχίσῃ... Τοῦλάχιστο ο άρχιμουσικός, τὴν ὥρα που ο καμπουριασμένος Σωτήρης βρισκόταν στὴν εἴσοδο τοῦ πάρκου, άρχισε νὰ κουινά τῇ μπαγκέττα του. Αλλά τότε τί άκουσε; Ένα ὁποιοδήποτε κομμάτι τοῦ φίλου του, τὸ περίμενε, ἀφοῦ ο Διαμαν-

τῆς ἦτανε πιά πασίγνωστος. Ν' άκούση ὅμως τὸ πρῶτο του ἔργο, εκείνο που εἶχε συνθέσει μπροστά του, αὐτὸ ο καμπουριασμένος γεροντάκος δὲν τὸ περίμενε! Και γι' αὐτὸ δακρύζει... Καημένα γεροντικά μάτια! Σὰς λένε ψυχρά, σὰς λένε σθημένα. Κι' ὅμως, με τὴν τρυφερότητα λάμπετε στὴν ἀνάμνηση τῆς ἡλικίας, που εἰμαστε εὐτυχισμένοι ὅχι γιατί ἔχουμε φήμη ἢ δόξα, ἢ πλοῦτη, μὰ γιατί ἔχουμε νιάτα, ζωή!

Κ. Π. ΛΕΥΚ.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΙΤΛΙΝ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ ΣΤΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗΣ

Τις ἡμέρες που καθένas άρχιζε νὰ εἶναι ὠραίος, Πολυκαταπημένο, ἡ Λεοπάρδαλη ζούσε σ' ἕναν τόπο που λεγόταν Ψηλὸ Βέλτ. Νὰ τὸ θυμάσαι πὼς δὲν ἦταν τὸ Χαμηλὸ Βέλτ, ἢ τὸ με χαμόδεντρα Βέλτ, ἢ τὸ Συνὸ Βέλτ, ἀλλὰ τὸ ξεχωριστὰ γυνὸ, ζεστὸ, φωτεινὸ, ψηλὸ Βέλτ, ὅπου ὑπῆρχε ἄμμος και ἄμμοχρωματισμένοι βράχοι, και ἰδίως τοῦρες ἀπὸ ἄμμοκιτρινωπὴ χλόη. Ἡ Καμηλοπάρδαλη, ο Ζέβρος, ἡ Ἄλκη, ο Αἶγαγρος κι' ο Έλαφος ζούσαν εκεί· κι' ἦταν ἰδιαίτερα ἄμμο-κιτρινο-καφωτὰ δόλκληρα· ἀλλ' ἡ Λεοπάρδαλη ἦταν ἰδιαίτερότατα ἄμμο-κιτρινο-καφωτότερη ἀπ' ὅλα αὐτά, ἕνα εἶδος ζώου σταχτοκιτρινωπο-γατόυχημου, που ἔμοιαζε με τὸ κιτρινο σταχτο-καφωτὸ χρώμα τοῦ Ψηλοῦ Βέλτ.

Αὐτὸ ἦταν πολὺ ἄσχημο γιὰ τὴν Καμηλοπάρδαλη, τὸ Ζέβρο και τὰ λοιπά· γιατί ὅταν αὐτὴ ἦταν ξαπλωμένη, ἰδίως κοντὰ σὲ καμμιὰ κιτρινο-σταχτο καφωτὴ πέτρα, ἢ κορμὸ, και ἡ Καμηλοπάρδαλη, ἢ ο Ζέβρος ἢ ἡ Ἄλκη ἢ ο Αἶγαγρος ἢ ο Έλαφος ἢ τὸ Ζαρκάδι, ἔρχοταν κοντὰ, αὐτὴ τ' άρπαζε ξαφνικά και τοὺς ἀφαιροῦσε τίς πηδηχτές ζωές τους. Τὸ ἔκαν' ἀλήθεια!

Επίσης ὑπῆρχε κεί κι' ἕνας Αἰθίοπας με τῶσο και βέλη (αὐτὸς δὲ ἦταν που ἦταν τότε ἰδιαίτερα σταχτο-καφφοκιτρινωπὸς ἄνθρωπος) και ζούσε στὸ Ψηλὸ Βέλτ με τῇ Λεοπάρδαλη· κι' οἱ δυὸ συνῆθιζαν νὰ κυνηγοῦν μαζὶ!—ο Αἰθίοπας με τὸ τῶσο και τὰ βέλη του, κι' ἡ Λεοπάρδαλη με τὰ δόντια της και τὰ νύχια της, τόσο που ἡ Καμηλοπάρδαλη, ἢ Ἄλκη, ο Αἶγαγρος, τὸ Ζαρκάδι και ὅλα τὰ ἐπίλοιπα, δὲν ἤξεραν κατὰ ποῖο μέρος νὰ πηδῇσουν, Πολυκαταπημένο. Δὲν ἤξεραν, ἀλήθεια!

Υστερ' ἀπὸ πολὺν καιρὸ —τὰ πράγματα ζούσαν πάντα τόσο πολὺ εκείνο τὸν καιρὸ —έμαθαν ν' ἀποφεύγουν κάθε τι που ἔμοιαζε σὰν Λεοπάρδαλη ἢ σὰν Αἰθίοπας· και λίγο λίγο — ἡ Καμηλοπάρδαλη ἔκαμε τὴν ἀρχή, γιατί τὰ πόδια της ἦταν μεγαλύτερα —έφυγαν μα-

κριὰ ἀπ' τὸ Ψηλὸ Βέλτ και χάθηκαν.

Έτρεχαν μέρες και μέρες, ὡς που ἤλθαν σ' ἕνα μεγάλο δάσος ἰδιαίτερα γεμάτο ἀπὸ δέντρα, χαμόδεντρα και ραβδωτές, στιγματωτές, μπαλωματωτές σκιές, κι' ἐκεῖ κρύφθηκαν. Κι' ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον τόσο καιρὸ, εἶτε γιατί στέκονταν μισὰ στῇ σκιά και μισὰ ἔξω ἀπ' αὐτὴ, εἶτε γιατί οἱ σκιές ἀπ' τὰ δέντρα γλυστοῦσαν κι' ἔπεφταν ἀπάνω τους, ἢ Καμηλοπάρδαλη ἔγινε με γραμμές, κι' ἡ Ἄλκη σκούρα με μικρὲς κυματιστές σταχτιές γραμμές στῇ ράχη της σὰν τὴν φλοῦδα ἑνὸς κορμοῦ δέντρου· κι' ἔτσι, μολοντί μποροῦσε νὰ τ' άκούσης, νὰ τὰ μυρίσης, σπανιώτατα μποροῦσε νὰ τὰ ἰδῇς, και τότε μόνο ὅταν ἤξερες ἀκριβῶς που νὰ κοιτάξῃς.

Εἶχαν πολὺν καιρὸ που ζούσαν στῇ ἰδιαίτερα στιγματωτές σκιές τοῦ δάσους, ἔνῳ ἡ Λεοπάρδαλη και ο Αἰθίοπας ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ ἰδιαίτερα σταχτοκιτρινο-κοκκινωπὸ Ψηλὸ Βέλτ, κι' ἀπορούσαν που ὅλα τὰ προγεμάτα τους, τὰ γεύματά τους και τὰ δειλινά τους εἶχαν πᾶει καλιὰ τους!

Τέλος ἡ Καμηλοπάρδαλη κι' ο Αἰθίοπας πείνασαν τόσο, ποῦτρωγαν ποντίκια, κανθάρους και κουνέλια, κι' ἔπειτα τοὺς ἔπιασε μεγάλος πονοστόμαχος, ἀμφοτέρους και τοὺς δύο, κι' ἔπειτα συνάντησαν τὸ Μπαδιάν, τὸν σκυλλοκέφαλο Πίθηκο που γαύγιζε και πὺ ἦταν τὸ πῖρ πολὺ Σοφὸ Ζῶο σ' ὅλη νῆ Νότιο Ἄφρική.

Εἶπε ἡ Λεοπάρδαλη στὸ Μπαδιάν (μιὰ πολὺ ζεστὴ μέρα): «Ποῦ πῆγε ὅλο τὸ κυνήγι;»

Κι' ο Μπαδιάν ἔγνεψε: Αὐτὸς μόνο ἔγνώριζε.

Εἶπε κι' ο Αἰθίοπας στὸ Μπαδιάν: — Δύνασαι νὰ μᾶς εἰπῇς τὴν παρούσαν διαμονὴν τῆς γηγενοῦς Ζωοοικογενείας (ἤθελε νὰ πῇ ἀκριβῶς τὸ ἴδιο πράγμα, ἀλλὰ ο Αἰθίοπας πάντα μεταχειριζόταν μακρινὲς λέξεις· ἦταν μεγάλος).

Κι' ο Μπαδιάν ἔγνεψε: Αὐτὸς μόνο ἤξερε.

Εἔπειτα εἶπε ο Μπαδιάν:

— Τὸ κυνήγι πῆγε σ' ἄλλους τόπους και τὰ συμβουλευῶ, Λεοπάρδαλη, νὰ πᾶς και σὺ σ' ἄλλους τόπους ὅσο γρηγορώτερα μπορεῖς.

Και ο Αἰθίοπας εἶπε:

— Ὅλ' αὐτὰ εἶναι πολὺ ὠραία, ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ μάθω που ἔχει μεταναστεύσει ἡ γηγενής Ζωοοικογένεια.

Τότε εἶπε ο Μπαδιάν:

— Ἡ Γηγενής Ζωοοικογένεια συνάντησε τὴν Γηγενὴ Φυτοοικογένεια, γιατί ἦταν καιρὸς γι' ἀλλαγὴ. Και σὲ συμβουλευῶ και σένα, Αἰθίοπα, ν' ἀλλάξῃς ὅσο γρηγορώτερα μπορεῖς.

Αὐτὸ ἔκαμε τῇ Λεοπάρδαλη και τὸν Αἰθίοπα ν' ἀπορήσουν, ἀλλὰ ξεκίνησαν γιὰ τὴ Γηγενὴ Φυτοοικογένεια, και τότε

ἀκριβῶς, ἔπειτα πάντοτε ἀπὸ πολλὲς μέρες, εἶδαν ἕνα μεγάλο ψηλὸ, πυκνὸ δάσος, γεμάτο ἀπὸ κορμούς δέντρων και ἰδιαίτερα κεντητὸ, στιγματιστὸ, πιτσιλιστὸ, γραμμωτὸ και σταυρωτὸ ἀπὸ σκιές, (πὲς τὸ αὐτὸ γρήγορα και δυνατά, γιὰ νὰ ἰδῇς πόσο πολὺ σκιερὸ ἦταν τὸ δάσος).

— Τ' εἶν' αὐτὸ; εἶπε ἡ Λεοπάρδαλη.

— Αὐτὸ εἶναι τόσο ἰδιαίτερα σκοτεινὸ, και πάλι τόσο γεμάτο ἀπὸ μικρὰ κομμάτια φῶς!

— Δὲν ξέρω, εἶπε ο Αἰθίοπας, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ Γηγενής Φυτοοικογένεια. Μπορῶ νὰ μυρίσω τὴν Καμηλοπάρδαλη, μπορῶ ν' άκούσω τὴν Καμηλοπάρδαλη ἀλλά δὲν μπορῶ και νὰ ἰδῶ τὴν Καμηλοπάρδαλη.

— Περιέργο! εἶπε ἡ Λεοπάρδαλη. Θὰ εἶναι, ὑποθέτω, ἐπειδὴ τώρα δὲ μπηκάμε μέσα ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ μυρίσω τὸ Ζέβρο, μπορῶ ν' άκούσω τὸ Ζέβρο, ἀλλά δὲν μπορῶ και νὰ ἰδῶ τὸ Ζέβρο.

— Περιμένε μιὰ στιγμὴ, εἶπε ο Αἰθίοπας. Εἶναι πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε που τὰ κυνηγοῦσαμε. Ίσως λησμονήσαμε με τί μαιάζουν.

— Ἀνοησία! εἶπε ἡ Λεοπάρδαλη. Τὰ θυμάμαι τέλεια στὸ Ψηλὸ Βέλτ, ἰδίως τὰ μεδουλάτα κόκκαλά τους. Ἡ Καμηλοπάρδαλη εἶναι σχεδὸν δέκα πέντε πόδια ψηλή, μ' ἕνα ἰδιαίτερα ὑπέξανθο χρυσο-κιτρινο ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τίς φτέρνες· κι' ο Ζέβρος εἶναι σχεδὸν τέσσερα και μισὸ πόδια ψηλός, μ' ἕνα ἰδιαίτερα σταχτο-κοκκινωπὸ χρώμα ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τίς φτέρνες.

— Χμ! εἶπε ο Αἰθίοπας κοιτάζοντας τίς στιγματιστές διαφορές σκιές τῆς Γηγενοῦς Φυτοοικογενείας. Τότε ἔπρεπε νὰ φαίνονται στὸ σκοτεινὸ αὐτὸ μέρος σὰν ὄριμες μπανάνες σὲ μαυροκαπνισμένο σπῆτι.

Αλλά δὲν φαίνονταν. Ἡ Λεοπάρδαλη κι' ο Αἰθίοπας κυνήγησαν δόλοκληρη τὴ μέρα· και μολοντί μποροῦσαν νὰ τὰ μυρίσουν και νὰ τ' άκούσουν, οὐδέποτε εἶδαν ἔν' ἀπ' αὐτά.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἶπε ἡ Λεοπάρδαλη τὸ ἀπόγευμα. Ἀς περιμένουμε νὰ σκοτεινιάσῃ. Αὐτὸ τὸ κυνήγι με τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἶναι σωστὸ σκάνδαλο.

Έτσι περίμεναν ὡς που σκοτεινίασε, και τότε ἡ Λεοπάρδαλη άκουσε κάτι νὰ φουσῇ ἀνασπίνοντας, στὸ φῶς τῶν ἀστρων που ἔπεφτε γραμμὲς-γραμμὲς μέσ' ἀπ' τὰ κλαδιά, και πῆδησε στὸ θόρυβο, κι' αὐτὸ μύριζε σὰν τὸ Ζέβρο, και τῶπιανε σὰν τὸ Ζέβρο, κι' ὅταν τὸ χτύπησε κάτω, κλώτσησε σὰν Ζέβρος, ἀλλά δὲν μποροῦσα νὰ τὸ δῇ. Γι' αὐτὸ εἶπε:

— Στάσου ἴσχυρα, ὦ σὺ πρᾶγμα χωρὶς σχῆμα! Θὰ καθίσω ἀπάνω στὸ κεφάλι σου ὡς τὸ πρῶτ', γιατί ὑπάρχει κάτι ἀπάνω σου, που δὲν τὸ καταλαβαίνω.

Τότε ακριβώς άκουσε ένα γρυλλισμό, έναν κρότο κι' ένα μάλωμα, και ο Αιθίοπας φώναξε:

— Έπιασα ένα πράμα, που δεν μπορώ να το ιδώ. Μυρίζει σαν Καμηλοπάρδαλη και κλωτσά σαν Καμηλοπάρδαλη, αλλά δεν έχει σχήμα.

— Μή το έμπιστεύεσαι, είπε η Λεοπάρδαλη. Κάθηνσ' άπάνω στο κεφάλι του ως το πρωί, όπως εγώ. Δεν έχουν πιά σχήμα κανέν' απ' αυτά.

Έτσι κάθηναν άπάνω τους στερεά, ως που ήλθε το λαμπρό πρωί, και τότε η Λεοπάρδαλη είπε:

— Τί έχεις στο τραπέζι σου, άδελφέ; Ο Αιθίοπας έβλεπε το κεφάλι του κι' είπε:

— Έπρεπε νάναι ένα ιδιαίτερα πλούσιο υπόξανθο πορτοκαλο-κόκκινο απ' το κεφάλι ως τις φτέρνες, έπρεπε νάναι η Καμηλοπάρδαλη; αλλά είναι: σκεπασμένη δόκκληρη με καφέ στίγματα. Και συ τί έχεις στο δικό σου τραπέζι, άδελφή;

Κι' η Λεοπάρδαλη έβλεπε το κεφάλι της και είπε:

— Έπρεπε νάναι ένα έλαφρά σταχτόξανθο, έπρεπε νάναι ο Ζέβρος, αλλά είναι: σκεπασμένος με μαύρες και μαδιές γραμμές!... Για όνομα Θεού, τί έκανες στέν έαυτό σου, Ζέβρο; Δεν ξέρεις πώς αν ήσουν στο Ψηλό Βέλτ, μπορούσα να σε διακρίνω από δέκα μίλια μακριά; Δεν έχεις καμιά μορφή.

— Ναί... είπε ο Ζέβρος, αλλά έδω δεν είναι το Ψηλό Βέλτ. Δεν μπορείς να ιδής;

— Μπορώ τώρα, είπε η Λεοπάρδαλη. Άλλά δεν μπορούσα ελη τη μέρα χθές. Πώς έγιν' αυτό;

— Άφήστε μας να σηκωθούμε και θα σάς δείξουμε, είπε ο Ζέβρος.

Άφησαν το Ζέβρο και την Καμηλοπάρδαλη να σηκωθούν, κι' ο Ζέβρος πήγε προς κάτι μικρά χαμόδεντρα μ' άγκάθια, όπου το φώς του ήλιου έπεφτε γραμμές-γραμμές, κι' η Καμηλοπάρδαλη πή-

γε προς κάτι ψηλά δέντρα, όπου οι σκιές έπεφταν σά στίγματα.

— Τώρα προσέξτε, είπαν ο Ζέβρος κι' η Καμηλοπάρδαλη. Μ' αυτό τον τρόπο έγινε: "Εν-δύο-τρία! Και που είναι το πρόγευμά σας;

Η Λεοπάρδαλη κοίταξε, κι' ο Αιθίοπας κοίταξε, μά δ,τι μπόρεσαν να ιδούν ήταν σκιές σά γραμμές και σκιές σά στίγματα στο δάσος, αλλά πουθενά ούτε ίχνος Ζέβρου ή Καμηλοπάρδαλης. Είχαν φύγει κι' είχαν κρυφθεί στο σκιερό δάσος.

— Χί! Χί! είπε ο Αιθίοπας. Αυτό είναι μια ταχυδακτυλουργία που άξιζε να τη μάθουμε. Πάρε μάθημα απ' αυτό, Λεοπάρδαλη. Φαίνεσαι, σ' αυτή τη σκοτεινή θέση σαν ένα κομμάτι σαπουνιού σε μια καρβουνόθηκη.

— Ω! Ω! είπε η Λεοπάρδαλη. Θ' άπορούσες πολύ αν μάθαινες πώς εσύ φαίνεσαι, στη σκοτεινή αυτή θέση, σαν σιναισιμύς σ' ένα σακκί κάρβουνα;

— Καλά, με το να μαλώνουμε δεν πιάνουμε κυνήγι, είπε ο Αιθίοπας. Το συμπέρασμα είναι πώς δε μοιάζουμε με τη γή. Θ' άκολουθήσω τη συμβουλή του Μπαδιάν. Μούπε πώς έπρεπε ν' αλλάξω; κι' έπειδή δεν έχω άλλο ν' αλλάξω απ' το δέρμα μου, θ' αλλάξω αυτό.

(Το τέλος στο ερχόμενο)

(Rudyard-Kipling) Μετάφρ. Ν. Ι. Κ.

ΑΘΗΝΑ

Έκείνος που γεννήθηκε και ξη μακρού από σένα, Άθήνα, δεν γνώρισε τον ήλιο το λαμπρό! Μάταια θα ροούν τα μάτια του, σ' όχρδ φώς άνοιγμένα, Πώς είδανε τη λάμψη του, είναι τυφλά, ώϊμένα! Δεν ξέρουνε το φώς τ' άληθινό...

Άθήνα, ω Άθήνα έσύ, όλο από φώς γιομάτη, Σε σε άνατέλλει ο ήλιος με λάμψη ζωτική, Που πλημμυρίζει με χαρά κι' άγάπη κάθε μάτι, Όπου η γαλήνη άπλώνεται στ' άπέραντα τά πλάτη, Άκίνητη, αιώνια, μαγικά...

Και στ' ούρανο του ξάστερου το γαλαξίνιο θάμμα, Σάν σε μιάς λήνης το βυθό, το βλέμμα μας κυλά. Άστράφτουν κυματίζοντας, τά αϊθέρια κι' είναι κρᾶμα Καθάρων παιδικών ματιών κι' άγνων μετώπων, Άμα Τ' άγγίξουνε όνειρα γλυκά...

Κι' ο πόσο είναι τά σύννεφα ξένα σ' αυτή τη χώρα!... Το φεγγόβολο το Άπειρο νά ίσκιώσουν δεν τολμούν, Κι' αν έρθουνε καμιά φορά στο δελτινιού την ώρα, Χρυσά, γαλάζια, ρόδινα, μιάζονται, πριν φτάση η μπόρα, Λουλούδια που στά ούράνια άνθουν!

(Από το Γαλλικό) ΜΑΡΙΚΑ Μ. ΦΑΛΑΓΚΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Β'. — Μόλις άκούει η Αδούλα πώς θα την πάρουν, τρομάζει και κατασφιάζει. Οι φωτογράφοι την μαλώνουν: «Ε! μ' αυτά τά μούτρα θα σε πάρουμε! Γέλασε, γέλασε πάλι όπως γελοούσες! Μ' άντί νά γέλασθ, η Αδούλα — θα ιδήτε μεθαύριο τί έκαμε.

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ALPHONSE DAUDET

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τά περίμενε δλ' αυτά ο φτωχός, και δεν έψαχνε καμιά δικαιολογία νά βρή. Έσκυβε μόνο το κεφάλι σαν τον κατάδικο που άκούει την καταδίκη του.

— Νά μου κάνης τη χάρη, νά ξαναπᾶς άμέσως το μικρό στην Άστυνομία, κι' αν άρχίσουν νά σου φέρνουν άντιρρήσεις, νά τους πής ότι είναι άδύνατο νά το κρατήσης γιατί δεν το θέλει η γυναίκα σου, κατάλαβες;

Ήτανε τόσο θυμωμένη καθώς τάλεγε αυτά, που ο άγαθός άνθρωπος άναγκάστηκε νά τήν υποσχεθί πώς θα έκανε δ,τι ήθελε.

— Έλα, μη θυμώνεις, νόμιζα πώς έκανα καλά μαζεύοντας ένα φτωχό παιδάκι απ' τους δρόμους: όμολογώ πώς γελάστηκα' θές νά το πάω τώρα άμέσως πίσω;

Η ύποταγή του μαλάκωσε λιγάκι την κυρά Λουβώ. Ίσως νά φαντάστηκε και κανέν' απ' τά παιδιά της, χαμένο, κα τάμονο, μέσ' το κρύο και το σκοτάδι της νύχτας. Και γυρίζοντας νά ξαναβάλει το τηγάνι στη φωτιά, με άπότομο τρόπο είπε.

— Δεν είναι δυνατό, τέτοια ώρα το γραφεϊο είναι κλειστό, και μια και το πήρες, δεν μπορείς νά το πετάξης στο δρόμο. Θά το βαστήξουμε γι' άπόψε, αλλά αύριο... (κι' η κυρά Λουβώ, θυμωμένη, στάθηκε μια στιγμή ν' άνασάνη κι' έξακολούθησε), αύριο όμως, πρωί πρωί, στ' έρκίζομαι, θα μ' άδειάση τη γωνιά.

Έστερα σώπασαν.

Η κυρά Λουβώ έστρωνε τραπέζι χτυπώντας τά μαχαιροπήρουνα δυνατά.

Η Λίνα, τρομαγμένη, καθόταν άμίλητη σε μια γωνιά, το μωρό έκλαιγε και το ξένο παιδί με θαυμασμό κοιτούσε το άναμμένο μαγκάλι. Άπ' τον καιρό που γεννήθηκε, ποτέ δε θυμόταν νάχε δει φωτιά.

Τί χαρά δοκίμασε, όταν, ύστερα από λίγο, βρέθηκε καθισμένο σε μια καρέκλα, έμπρός στο τραπέζι, με μια πετσέτα γύρο στο λαιμό κι' ένα πιάτο με άχριστές πατάτες έμπρός του.

Έτρωγε γρήγορα-γρήγορα, σαν το πεινασμένο σπουργίτη που του ρίχνουν ψίχουλα μια ημέρα χιονισό. Η κυρά Λουβώ το σερβίριζε θυμωμένη, αλλά είχε συγκινηθεί λιγάκι από μέσα της, με την πείνα του χλωμού παιδιού.

Η Λίνα, ένθουσιασμένη, τούδωσε κι' απ' το πιάτο της φαί.

Όταν έξέστρωσε το τραπέζι και κοίμισε τά παιδιά της, πήρε η κυρά Λουβώ, στα γόνατά της το ξένο παιδί, γιά νά το συγυρίση λιγάκι, λέγοντας:

— Δεν μπορώ νά το βάλω νά πλαγιάση έτσι βρώμικο, βάζω στοίχημα πώς ποτέ το σαπουνι και η τσατσάρα δεν το άγγιξαν' και στριφογύριζε το παιδί σά σβούρα στα χέρια της.

Η άλήθεια είναι ότι πλυμένο και χτενισμένο δεν ήταν και πολύ άσχημο, με τά έξυπνα μάτια του και τά σγουρά μαλλιά του.

Η κυρά Λουβώ, αφού το αποσφούγισε καλά-καλά, κοίταξε το έργο της μ' ένα βλέμμα ίκανοποίησης κι' είπε:

— Πόσω χρόνω νάναι; Εύχαριστημένος, ο μπάρμπα Λουβώ

μπάρμπα Λουβώ. Άποτραβήχτηκε λυπημένος στη γωνιά του, κι' η κυρά Λουβώ πλάγιασε το μικρό στο κρεβάτι της. Λίνας κ' έσβησε το φώς.

Ο Σηκουάνας λίκνιζε ρυθμικά το καράβι, νανουρίζοντας το έρρημο παιδί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β

Η Λίνα ξυπνούσε πάντα πρωί-πρωί. Μόλις άνοιξε τά μάτια της, ξαφνιάστηκε μή βρίσκοντας στο πλάι τη μαμά της, κε μή βρίσκοντας στο πλάι τη περισσότρη, αλλά μεγάλωσε ακόμη περισσότερο η έκπληξή της, όταν είδε έν' άλλο κεφάλι στο ίδιο μαξιλάρι δίπλα της.

Έτριψε καλά-καλά τά ματάκια της, έπιασε τον μικρό απ' τά μαλλιά κι' άρ-χισε νά τον σκουντά.

Ο φτωχός Γεώργιος ξύπνησε με τά φριχτότερα μαρτύρια, νοιώθοντας κάτι

«Έπρεπε νά περάση από δύο σανίδια... (Σελ. 355, στ. β').»

έβγαλε την πίπα απ' το στόμα του γιά ν' άπκνήση. Ήταν η πρώτη φορά που μια μιλούσε άπόψε, και μια έρώτηση ισοδυναμούσε με συχώρηση.

Σηκώθηκε, πήρε το μικρό, τόβαλε άπάνω στο τραπέζι, έβγαλε απ' την τσέπη του κάτι σπάγγους και είπε:

— Πόσω χρόνω νάναι; Χέ, χέ, τώ-ρα άμέσως θά το μάθης.

Κι' άρχισε νά τυλίγη το παιδί όπως έκανε με τά δέντρα του Κλαμεσύ.

Η κυρά Λουβώ τον κοίταζε κατά-πληκτη.

— Τί κάνεις εκεί;

— Τί κάνω, το μετράω.

Του άρπαξε το σπάγγο απ' τά χέρια και τον πέταξε στην άλλη άκρη της κάμαρας λέγοντας:

— Άχ καμήνε, ποτέ δε θά βάλης μυλόδι;... Μά άλλο πράμμα είναι το παιδί και άλλο το δέντρο!

Άσφαλώς δεν είχε τύχη άπόψε ο

δαχτυλάκια νά του γαργαλούν το λαιμό και νά του πιάνουν τη μύτη. Έρριξε και νά της μάτια στην κήμαρα κι' άπόρησε που το όνειρό του έξακολουθούσε.

Άπό πάνω τους άκούγονταν βήματα. Ξεφόρτωναν σανίδες απ' το κατάστρωμα στην προκυμιά. Η Λίνα φαινόταν ξαφνιασμένη, έδειξε με το δαχτυλάκι της τά ταβάνι και ρώτησε το φίλο της:

— Τί νάναι τάχα;

Ήταν ο μαρκαγκός, πούχε έρθει νά παραλάβη την ξυλεία με το κάρρο του απ' τις έξη το πρωί. Ο μπάρμπα Λουβώ τον βοηθούσε με ξεχωριστή προθυμία.

Δεν είχε κλείσει μάτι ελη νύχτα ο άνθρωπος, σκεπτόμενος ότι έπρεπε νά ξαναπάη στην Άστυνομία το ξένο παιδί.

Περίμενε νέες σκηνές το πρωί, αλλά φαίνεται ότι η κυρά Λουβώ είχε άλλες φροντίδες στο κεφάλι της, γιατί δεν του άνάφερε τίποτα.

Ο μπάρμπα Λουβώ κοίταζε όσο μπο-

ροῦσε νὰ μὴ συναντήσῃ τὴ γυναῖκα του, ἐργαζότανε μὲ ὅλην τὴν καρδιά, μὴ- πῶς τὸν ἐβλεπε καμμιὰ στιγμὴ νὰ κάθε- ται καὶ τοῦλεγε:

— Μιὰ καὶ δὲν ἔχεις δουλειά, δὲν πᾶς τώρα τὸ μικρὸ στὴν Ἀστυνομία;

Καὶ ὅλο δούλευε.

Οἱ σάνιδες λιγότεστευαν μὲ ἀπερίγρα- πτῇ γρηγοράδᾳ. Ὁ παραγκῶς εἶχε κά- νει τρεῖς δρόμους κιόλας. Ἡ κυρά-Λου- βῶ, ὄρθια στὴ γέφυρα μὲ τὸ μωρὸ στὴν ἀγκυλιά, μόλις πρόφτανε νὰ τίς μετρήσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΡΙΣΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝ' ἀπὸ τὰ παιδικὰ διηγήματα τοῦ Ἀνατὸλ Φράνς, ποὺ δη- μοσίευσε φέτος ἡ Διάπλασις, — τὰ ἔξοχα φιλοσοφικὰ διη- γήματα, ποὺ τὸ καθένα υποβάλλει μιὰν ἠθικὴ ἀρχὴ καὶ ἓνα κοινωνικὸ δίδαγμα — εἶναι καὶ τὸ «Σχολεῖο». Σ' αὐτό, καθὼς θὰ θυμάστε βέβαια — ξεχνιοῦνται ποτὲ τέτοια πράγματα; — ἡ μικρὴ Ρέζα, ποὺ πῆρε μιὰ μέρα καλὸ βαθμὸ, τὸ λέει στὴ μητέρα της καὶ τὴ ρωτᾷ: — «Ἐ νας καλὸς βαθμὸς τί χρησιμεύει;» Κι' ἡ μητέρα της ἀπαντᾷ: — «Ἐνας καλὸς βαθμὸς δὲν χρησιμεύει νὰ τίς ποτα. Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ κάνῃς περήφα- νη ποὺ τὸν πῆρες. Θὰ μάθῃς μιὰ μέρα, παιδί μου, πῶς οἱ πιὸ πολυτίμες ἀμοι- ρῆς εἶν' ἐκεῖνες ποὺ δίνουν **τιμὴ δίχως κέρδος**».

Μάλιστα! Τιμὴ δίχως κέρδος — δί- χως ὕλική ὠφέλεια. Καὶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τίς ἀμοιβῆς εἶναι καὶ τὸ **ἀριστα** ποὺ παίρνουν τώρα σὺς ἐξετάσεις τὰ καλὰ Διαπασόπουλα. Τί κερδίζουν μὲ τὸν καλὸ αὐτὸ βαθμὸ; Τίποτα. Οὐτε χρή- ματα, οὐτε πράγματα. Κι' ὅμως, μὲ τὴ χαρὰ, μὲ τὴ καμάρι, μὲ τὴ περηφάνεια, δείχνουν τὸ ἐνδειχτικὸ τους ἢ τὸ ἀπο- λυτῆριό! Εἶναι μιὰ ἠθικὴ ἀμοιβή, μιὰ τιμὴ ποὺ δὲν ἐξαργυρώνεται μὲ κανένα τρόπο. Θὰ πῆτε: «Ἐνὰ ἐνδειχτικὸ, ἐν' ἀπολυτῆριό, ἓνα πτυχίον, ἓνα δίπλωμα, δὲν ἀποτελεῖ ἐφόδιο τῆς ζωῆς καὶ δὲν ἀντιπροσωπεύει ἐπομένως ἓνα κεφάλαιο; Δὲν εἶναι δηλαδὴ σὰ χρήματα, ποὺ ὁ πτυχιούχος, ὁ διπλωματούχος, τὰ βάζει στὴν Τράπεζα, γιὰ νὰ εἰσπράττει κατόπιν τοῦς τόκους, τὸ εἰσόδημα, — τοὺς μισθοὺς του; Βεβαίως. Ἐνὰ πτυχίον, ἓνα δίπλωμα, χρησιμεύει, χρησιμοποιοῦ- ται. Μ' αὐτὸ διορίζεται κανεὶς σὲ μιὰ θέση, μ' αὐτὸ ἀποχτᾷ μιὰ πελατεία σὰ γιατροῦ, δικηγόρου, μηχανικοῦ, καὶ κερδίζει. Ἐνας καλὸς ὅμως βαθμὸς δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτα. Γιατὶ τὸ ἴδιο κά- νει ἓνα πτυχίον μὲ **λίαν καλῶς** καὶ ἐν' ἄλλο μὲ **ἀριστα**. Ἐχομε μάλιστα πα-

ραδείγματα ἐπιστημόνων ποὺ πῆραν πτυχίον μόνον μὲ **καλῶς** καὶ πέτυχαν, καὶ κέρδισαν στὴ ζωὴ τους σὰν καὶ κεί- νους ποὺ τὸ πῆραν μὲ **ἀριστα**. Ἀμα συλλογισθῇτε αὐτό, θὰ καταλάβετε τὴ λεπτὴ διαφορά. Καὶ θὰ ἰδῆτε γιατί πραγματικῶς ὁ καλὸς, ὁ πρῶτος, ὁ ἀνώ- τερός βαθμὸς δὲν εἶναι παρὰ «τιμὴ δί- χως κέρδος», ὅπως εἶπε καὶ ἡ μητέρα τῆς Ρέζας στὸ διηγημα τοῦ Ἀνατὸλ Φράνς...

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ **ἀριστα** τοῦ σχολείου εἶναι ἀπὸ τίς «πιὸ πολυτίμες» ἀμοιβῆς ποὺ παίρνει κανεὶς στὴ ζωὴ του, καὶ μάλιστα ἡ πρώτη, γιατί τὴν παίρνει σὲ ἡλικία ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμα τὴν ἀξία της καὶ ρωτᾷ τὴ μητέρα του σὰν τὴ Ρέζα. Ἐ, ἀργότερα, μὲ τὰ χρόνια, τὴν ἀξία αὐτῶν τῶν ἀμοιβῶν τὴ μαθαίνει καλὰ. Κι' εἶναι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄν- θρωπος τὸν κόσμον κάθε φορὰ ποὺ στὴ ζωὴ του παίρνει μιὰ τιμὴ δίχως κέρδος. Ἐχομε ἓνα σωρὸ παραδείγματα ἄν- θρώπων ποὺ δέχτηκαν ὀλοπρόθυμα θέση μὲ κατώτερο μισθὸ ἀλλὰ μὲ ἀνώτερη τιμὴ ἀπὸ τὴ θέση ποὺ εἶχαν. Καὶ τὰ χρήματα βέβαια ποὺ κερδίζει κανεὶς, καὶ τὰ πράγματα ποὺ ἀποχτᾷ, χαρο- ποιοῦν. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ ἀπὸ μιὰ τιμὴ, χω- ρὶς κέρδος εἶναι ἀσύγκριτα μεγαλύτερη. Ἰκανοποιεῖ τὸν ἄνθρωπο ψυχικά, τὸν κάνει νὰ περηφανεύεται. Εἶναι καὶ αὐτὸ σὰν τὴ **δόξα** ποὺ ἀντιτίθεται στὸν **πλοῦτο**. Κι' οἱ ἀρχαῖοι, καθὼς ἔξερετε, ἔλεγαν πῶς πολλοὶ μῆσαν τὸν πλοῦτο, τὴ **δόξα** ὅμως κανέναν.

Ὡ, οἱ ἀρχαῖοι!... Πόσο καλὰ κατα- λάβαιναν αὐτοὶ τὴν ἀξία τῆς ἠθικῆς ἀ- μοιβῆς, τῆς «τιμῆς δίχως κέρδος», τῆς **δόξας**!... Οἱ βάρβαροι — δηλαδὴ ὅσοι, ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, δὲν ἦσαν ἔλληνας — δὲν τὴν καταλάβαιναν καθόλου. Κι' ἀ- ποροῦσαν πολὺ πῶς οἱ Ἀθηναῖοι ἢ οἱ Σπαρτιάτες ἀγωνίζονταν νὰ νικήσουν στὸ στίβο ἐνὸς Σταδίου γιὰ νὰ πάρουν ὅχι χρήματα, ἀλλὰ ἓνα κλαδί ἀπὸ κότινο! «Ὁ περὶ χρημάτων» ποιοῦνται τὸν ἄ- γωνα — ἔλεγαν ἐκπληκτοὶ — ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς. Καὶ τὸ «ἀρετῆς» ἐδῶ μετα- φράζεται: ἔτσι, γιὰ τὴν ἰδέα, γιὰ τὴ **δόξα**... Φυσικά, μὲ τὸν καιρὸ ἐπικρά- τησαν πιὸ πρακτικῆς, πιὸ βάρβαρης ἀν- θέλεις, ἀντιλήψεις. Καὶ τὰ βραβεῖα τῶν ἀγώνων, καὶ τῶν πνευματικῶν ἀκόμα, ἔγιναν μικτά: ἓνα στεφάνι ἀπὸ δάφνη, ἀλλὰ καὶ ἓνα χιλιάρικο· ἓνα κλαδί ἐλιάς ἀλλὰ καὶ ἓνα βάζο χρυσό· ἓνα **ἀριστα** στὸ ἐνδειχτικὸ ἢ στὸ ἀπολυτῆριό, ἀλλὰ καὶ ἓνα ἀκριβὸ χρυσόδετο βιβλίο, καμμιὰ φορὰ καὶ ἓνα πεντακοσάριο...

Πραγματικῶς, σὲ πολλὰ σχολεῖα, σή- μερα, δίνουν καὶ χρηματικὰ βραβεῖα στοὺς μαθητὲς ποὺ ἀριστεύουν. Εἶναι βέβαια καὶ αὐτὰ μιὰ ἔλξη, χρησιμεύουν ἐπὶ πλοῦτο σὲ κάτι τί. Γιὰ νὰ καταλάβε- τε ὅμως πόσο λιγώτερο ἀξίζουν ἀπὸ τὸ

ξερὸ ἄριστα, ἀπὸ τὴν ἠθικὴ ἀμοιβή, ἀπὸ τὴν τιμὴ τῆς δίχως κέρδος, ἀπὸ τὴ **δόξα**, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κάμετε τὸ μικρὸ αὐτὸ πείραμα: Ρωτήστε σοβαρὰ ἓναν ποὺ πῆ- ρε τὸ μεγαλύτερο βαθμὸ μ' ἓνα πεντακο- σάριο, τί θὰ ἐθυσίαζε σὲ μιὰν ἀνάγκη: τὸ **ἀριστα** του ἢ τὰ χρήματα; Θὰ σᾶς ἀπαντοῦσε θυμωμένος πῶς, ἂν εἶχε, θὰ- δινε καὶ ἄλλα τόσα γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ βαθμὸ του! Διηγοῦνται τώρα, πῶς μιὰ φορὰ, ἓνας ποιητὴς βραβεύθηκε σ' ἓνα διαγωνισμὸ καὶ πῆρε, μαζὶ μ' ἓνα ὀ- ραῖο δάφνινον στεφάνι, καὶ ἓνα ὀραῖο φράκελλο ποὺ εἶχε μέσα ἓνα χιλιάρικο. Στὴ συγκίνησή του ἀπὸ τὰ χειροκροτή- ματα καὶ τὰ συγχαρητήρια, δὲ σκέφθηκε νὰ σιγουράρῃ τὸ φράκελλο στὴν τσέπη του — κρατοῦσε κιόλα καὶ τὸ στεφάνι — ἢ δὲν πρόσεξε κάποιον λωποδύτη, ποὺ ἐπωφεληθῆκε ἀπὸ τὸν γύρο του συνω- στισμὸ γιὰ νὰ τοῦ τὸν χωρὶς φάρψη. Τὸ βέ- βαιο εἶναι πῶς ὅταν ἐφτασε στὸ σπίτι του — μὲ τὸ στεφάνι πάντα στὰ χέρια — καὶ ἔψαξε γιὰ νὰ βγάλῃ καὶ τὰ λε- πτά, εἶδε πῶς τὰ εἶχε χάσει. Ἐγινε τό- τε ἔξω-φρενῶν. «Μ' αὐτὸ θὰ μείνω μό- νο;» φώναξε σείνοντας τώρα ὁ στεφάνι. Καὶ τὸ μάχησε, τὸ κομμάτιασε καὶ τὸ πέταξε στὸ καλάθι τῶν σκουπιδιῶν.

Ἐ, λοιπὸν αὐτὸ τὸ διηγημα εἶναι πλαστό. Μοῦ φαίνεται πῶς ποτὲ δὲν ἔγ- νε τέτοιο πρᾶγμα. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἔγινε, δὲν μαρτυρεῖ ἄλλο, παρὰ πῶς ὁ ποιη- τὴς ἐκεῖνος δὲν ἦταν ποιητὴς ἀληθινὸς καὶ πῶς ἄδικα τὸν ἐβράβευσαν στὸ δια- γωνισμὸ. Γιατὶ ἂν ἦταν, μποροῦσε στὸ θυμὸ του νὰ κομμάτιαζε ἓνα χιλιάρικο, τὸ στεφάνι του ὅμως, τὴ **δόξα** του, πο- τέ!... Ὅσο πεζὴ καὶ «πρακτικὴ» καὶ ἂν εἶναι ἡ ἐποχὴ μας, μερικὰ πράγματα μένουν ἀκόμα στὸ ὕψος ὅπου τὰ ἔχουν τοποθετηθεῖ οἱ περασμένες γενεές τοῦ ἰδανισμοῦ. Ἐν' ἀπ' αὐτὰ εἶναι καὶ ἡ ἠθικὴ ἀμοιβή, ἡ χωρὶς ὕλικὸ κέρδος. Χαρήτε λοιπὸν τὸ **ἀριστα** ποὺ πῆρατε, εἴτε ξερό, εἴτε μὲ χρυσόδετο βιβλίο, εἴτε καὶ μὲ χρηματικὸ βραβεῖο. Αὐτὸ μόνον ἀξίζει. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀληθινὴ σας ἀμοι- βή. Ἄλλα δὲν εἶναι τίποτα. Θεοδύονται σὲ μιὰ στιγμὴ ἢ φθειρόνται μὲ τὸν και- ρό. «Πάντων χρημάτων μόνον ἄ- φθαρτον ἡ ἀρετή». Καὶ τὸ **ἀριστα** εἶ- ναι ἡ ἀρετὴ σας!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΦΑΡΣΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ

Προχτές ποὺ ἦμουν ἄρρωστος, [μικρή, πηγες μὲ τὸ μπαμπά σου στὰ [χωράφια καὶ ἦρθες μαργαρίτες στολιστή, [κιτρινες, τοῦ ἀγροῦ ξανθὰ χρυ- [σαφία.

— Λουλούδια, μοῦπες, ἔφερα [πολλά καὶ ὁμορφα... Γιὰ δὲς τὰ... [χάρισμά σου.

καὶ λάμπανε τὰ μάτια σου τρελλὰ ἀνάμεσα στὰ ὀλόχρυσά μαλλιά [σου.

Μοῦ κράτησες μιὰ ὥρα συντρο- [φία καὶ ἔλεγες σ' ὅλους γύρω μὲ κα- [μάρι:

— Στὸ θεῖο τὰ λουλούδια τὰ ξαν- [θὰ τὰφερα γ' ὁ. Κανεὶς μὴ τοῦ τὰ [πάρη.

Κι' ὅμως, γιὰ κάποιον γέλιο πο- [νηρό, σὰν ἔφευγες, θάπρεπε νὰ πορῶσω ψάχνοντας μαργαρίτες σου νὰ βρῶ, [ἀφαντες... Μοῦ τίς εἶχες πάρει [πίσω!...

Περιπλοκάς

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ

— Μαμῖτα, μαμῖτα... Πές, [πότε θάλτῃ ὁ Γῶγος.

Μὰ ἡ Μαμῖτα δὲ φαίνεται ν' ἀκούῃ τὴν τραγουδιστὴ φωνίτσα τοῦ σγουρόμαλλου, χαϊδεμένου κοριτσαίου της. Μὲ τὰ μάτια μι- [σῶλιστα, φαντάζεται κοντά της τὸ μεγάλο της παιδί, τὸ ξεντε- [μένο, ποὺ δὲ θ' ἀργήσῃ νάρθη.

Ὡστόσο ἡ ἐξακολογητικὴ, ἐ- [πίμονη ἐρώτησις τῆς Τιτῆς, κα- [τορθώνει νὰ τῆς ἀποσπάσῃ ἓνα [μισόλογον (σὲ λίγες μέρες), ἓνα [βεβιασμένο χαμόγελο καὶ ἐν' ἀ- [φηρημένο καὶ παρατεταμένο ἄ- [δεσμα τοῦ κεφαλιοῦ... Εἶναι εὐ- [τυχισμένη ἡ μικροῦλα Τιτὴ, ποὺ [θάρρη ἔναν ἀδελφούλης. Κάθε [πρωτὶ καὶ κάθε βράδυ πᾶνω στὸ [κρῖν τῆς φωτογραφίας του (ἐν' ἀγοράκι λίγο μεγαλύτερο ἀ- [πὸ κείνην) ἀκουμπᾶνε τὰ χεῖλά- [κα τῆς μικρούλας... Καὶ τὸ [μυαλοῦδάκι τῶν πέντε της χρό- [νων πλέκει ὀροδόλενα ὄνειρα... [Λίγες μέρες καὶ θὰ φθάσῃ ὁ ἀ- [δελφούλης ποὺ θὰ τίς λήῃ ὁμορ- [φες ἱστορίες λουλουδιῶν ἐνῶ [θὰ κυνηγοῦνε πεταλούδες στὰ [περιβόλια...

Ἐφθασε καὶ ἡ πολυπόθητη μέ- [ρα, ἦρθε ὁ ἀδελφὸς καὶ τῆς ἔφε- [ρε— ποῖος θὰ τὸλπιζε— μαζὶ μὲ [τὰ τόσα πρωτόγνωρα παιχνίδια, [καὶ τὴν ἀπογοήτευσεν.

Καλέ, αὐτὸ εἶναι τὸ μικρὸ ἀ- [γοράκι μὲ τὰ μεγάλα-μεγάλα μά- [τια, ποὺ ἔχει στὴ φωτογραφία, [τ' ὄνειρομένο ἀδελφάκι τῆς Τι- [τῆς; Τοῦτος ἐδῶ εἶναι ἓνας «κύ- [λιος μὲ χλωὰ κουμπιά στὸ πανο-

φόλι», ἓνας «κύλιος ὡς στὸν οὐ- [λανὸν μεγάλος».

Θάχουν λάθος ἡ μαμῖτα καὶ ὁ [μπαμπάς! Ἀδελφὸς τῆς ὁ «κύ- [λιος μὲ τὰ χλωὰ κουμπιά»;... Καὶ κλαίγοντας τὸ ἀπροσδόκητο σκόρπισμα τῆς παιδικῆς τῆς ἐπι- [θυμίας, τραβιέται σὲ μιὰ γωνιά, ἐνῶ μάταια τρεῖς ἀγαπημένες [μορφὲς προσπαθοῦν νὰ τὴν πεί- [σουν πῶς εἶναι τὸ ἴδιο παιδάκι [τῆς φωτογραφίας, ὁ μεγάλος ἀ- [δελφός...

Λουλούδι τῆς Χαρᾶς

Ο ΝΕΙΡΑ

Κάθε βράδυ, ὅταν τὸ σκοτάδι [ἔχει ἀπλωθεῖ στὴ γῆ, καὶ κάθε [κίνησις ἔχει σχεδὸν πάψει, τότε [κι' ἐγὼ ταξιδεύω γιὰ τὴ μαγικὴ [χώρα τῶν ὀνείρων. Κλείνω τὰ μά- [τια καὶ μιὰ καινούργια ζωὴ ἀρ- [χίζει γιὰ μένα, λιγότερο ἐντονη [ἀπὸ τὴν πραγματικὴ μὰ πολὺ ὀ- [ραιότερη.

Χθὲς βρισκόμουν σ' ἓνα τό- [πο μαγεμένο. Λουλούδια ξωτικά [ἀνοίγαν τὰ ὑπέροχα πέταλά τους [κι' ἀφίαναν νὰ ξεχύνεται μιὰ μυ- [ρωδιὰ μεθυστικῇ.

Πολύχρωμα πουλιὰ ἔσκιζαν [τὸν ἀέρα, καὶ ἄλλα, κρυμμένα [στὶς πανύψηλες κορφές τῶν δέν- [τρων, κελαιοῦσαν ὀλόγλυκα τρα- [γοῦδια. Μὰ ὀραιότερο ἀπ' ὅλα, [ἦταν τὸ θέαμα τῆς φύσης. Ἦταν [ροδοβαμμένος ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὸν [ἥλιο. Ρόδινη καὶ ἡ θάλασσα, γα- [λήνια, ἀκύμαντη.

Βοτρία πηγαίνοντο, βάρ- [κες, καΐκια. Κι' ἦσαν ἔξω τὰ [πλοῖα, διαφόρων ἐθνῶν. Μὰ ἡ- [ταν τώρα ὅλα ἀγαπημένα καὶ [χαιρετιόνταν, καὶ τὰ πληρώματα [χαιρετιόνταν καὶ αὐτὰ ἀδελφικῶς, [ἐγκάρδια...

Κι' ὁ ἥλιος ὑπερὰ χαθῆκε, χω- [ρίς νὰ ἔχει γίνῃ ὀλόκληρο σκοτά- [δι. Στὸν οὐρανὸν, ἀνάβονταν τ' [ἀστέρια ἓνα-ἓνα καὶ σκοποῦσαν [τὸ φῶς τους γλυκά-γλυκά. Ἦ- [ταν ὅλα ἡρεμα καὶ ὠραία, ἀπε- [ρίγραπτα ὠραία. Κι' ὅταν ἀνοι- [ξα τὰ μάτια, ἦσαν ἀκόμα μέσα [στὴν ψυχὴ μου τὸ συναίσθημα [τῆς γαλήνης καὶ ξαναθυμίζον, [ἀργὰ-ἀργὰ, ὅλες τίς λεπτομέ- [ρειες τοῦ ὀνείρου...

Μιὰν ἄλλη μέρα εἶδα κατ' τρο- [μακτικῶ. Θεοῖς ἡ ληστὲς μὲ κυ- [νηγοῦσαν; Δὲ θυμᾶμαι καλά. Κι' [οὔτε θυμᾶμαι ἂν ἀπὸ βράχο ἐ- [τοιμαζόμουν νὰ ριχθῶ ἢ ἀπὸ τὰ [ἔρη τοῦ σπιτιοῦ μᾶς.

Εὐπνήσα τρομαγμένη, γεμάτη [ἀγωνία. Ἀντίκρισα τὸ εἰκονο- [στάσι, εἶδα τὸ κρεβάτι καὶ ὅλα [τὰ γινώριμα πράγματα τῆς καμ- [ρούλας μου.

Στ' ἄλλο δωμάτιο, κοιμόταν οἱ [δικοί μου. Ἐνας τοῖχος μονάχα [μᾶς χωρίζε. Ἡ ἀγωνία πέταξε [μακριὰ καὶ ἓνα αἶσθημα ἀσάφ- [λειας κυρίως τὴν ψυχὴ μου. Ἡ [ἡσυχία μετὰ τὴν τρομάρα καὶ ἡ [γαλήνη μετὰ τὴν τρικυμία...

Κι' ἀπόψε θὰ παρακαλέσω πᾶ- [λι τὸν Ὑπνο, νὰ μὲ πάρῃ στ' ἀ- [νάλαφρα φτερά του, γιὰ νὰ μὲ [φέρει στὶς χώρες τῆς θαυμαστῆς, [ποῦ ποτὲ ἡ φαντασία δὲν εἶχε τὴ [δύναμη νὰ συλλάβῃ...

Νέλλη

Η ΠΟΛΗ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ

Εἶναι περίπου ἡ ὥρα ὀκτώ. Ὁ [ἥλιος ἔχει πιά βουτηχθεῖ στὰ κα- [ταγάλανα τῆς θάλασσας νερά, [βάφοντας τὰ γύρω ἀραχνούφανα [συννεφία μὲ τὸ ὠραῖο ὀλο- [πόφυρο χρῶμα του.

Σαπλωμένους ἀναπαυτικά, σὲ [μιὰ σαιζ-λόγκ στὸ κατάστρωμα, [κοιτάζω τὸν Πειραιᾶ ποὺ ὅλο ἀ- [πομακρύνεται καὶ γίνεται μικρό- [τερος. Σιγά-σιγά, τὰ βαπόρια τ' [ἀγκυροβολημένα στὸ λιμάνι του, [χάνονται σὰν νὰ τὰ ρουφᾷ ἡ [πλανεύτρα θάλασσα. Σὲ λίγο ἡ [νύχτα τᾶχει τυλίξει στὸν ὀλόμαν- [δρο πέλο τῆς... Τώρα, τὰ φω- [τα λιγοστεύουν καὶ ἐξασθενίζουν, [μοιάζουν σὰ μιὰ χούφτα χλωμά [ἀστέρια, σπαρμένα σ' ἐκείνη τὴ [μακρινὴ γωνία τῆς γῆς!...

Ἐνα ἀλλόκοτο ἀπροσδιόριστο [αἶσθημα μὲ κατέχει. Πάνω στὴ [σιωπηλὴ θάλασσα πλανιέται μιὰ [λεπτὴ ὁμίχλη. Τίποτα πιά δὲ φαί- [νεται... Μονάχα, μακριὰ στὸν [ὀρίζοντα, ἓνας φάρος ἀντανακλᾷ [κάπου-κάπου τὸ γλυκὸ του φῶς [στὰ παιχνιδιάρικα κύματα. Πρὸ [ὀλίγου μόλις, διέκρινες ἀκόμα [μακριὰ, σὰν σ' ὄνειρο, ἀπὸ τὸ [μέρος τῆς πρῶνης τῆς ἀκτῆς τῆς [μακρινῆς γῆς... Τώρα πιά τί- [ποτα! Μιὰ μαυρίλα ποὺ τρέχει [μαζὶ μᾶς περιβάλλει τὸ πλοῖο.

Ἀκούδιστο Πολόδι

ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΜΕ;

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΕΩΡΓΙΟΣ { Ἀδελφία 15-17 ἐτῶν.

ΝΤΙΝΑ

ΜΑΜΜΑ

(Ἡ σκηνὴ στὸ δωμάτιο τῶν παι- [διῶν. Ὁ Γεώργιος κατ' ἑωφάριζεν. [Μπαίνει ἡ Ντίνα μὲ φορεσιὰ περι- [πάτου).

Γεώργιος. — Καλῶς τιν! Τί [χαμπάρια, δεσποινίς;

Ντίνα. — Σήμερα Κυριακή, καί- [μένε! Εἴπαμε πῶς θὰ πάμε στὸ [σινεμά.

Γεώργιος. — Ἐχες δίκιο! (Ἀφί- [νει τὴ δουλειά). Νὰ ἐτοιμασθῶ [καὶ πάμε!

Ντίνα, κοιτάζει τ' ὀρολόγιό της — Τρεῖς πέρασε! Βιάσου! Τὸ [ἔξοδος πῶς ἐμεῖς μένουμε δυὸ καὶ [τρεῖς φορές στὸ ἴδιο κορμάτι!

Γεώργιος, ἐνῶ ἐτοιμαζεται. — Καί [μήπως δὲν ἀξίζει νὰ δῇ κανεὶς [τὴ Λουῖζα Μπρούκς καὶ τέσσε- [ρες φορές!

Ντίνα. — Ἀστενεύου! Ἡ Λου- [ῖζα Μπρούκς παίζει στὸ «Πατέ» [ἐνῶ ἐμεῖς πάμε στὰ «Διονύσια»!

Γεώργιος. — Γιὰ νὰ δούμε τὸν [Ραμόν Νοββάρο! Ἀχ! ξετρελαμ- [μένα εἶστε τὰ κορίτσια μ' αὐτόν! [Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ δῶ τὴ Λουῖζα!

Ντίνα. — Κι' ἐγὼ θέλω νὰ δῶ [τὸν Ραμόν Νοββάρο!

Γεώργιος, ἀρχίζει νὰ θυμώνῃ. — [Ἀ! γιὰ νὰ σοῦ πῶ! Μὴ μὲ πα-

ρασκοτίζεις! Μόνη σου δὲν μπο- [ρεῖς νὰ πᾶς, λοιπὸν ἂν μὲ θυ- [μώσης, μπορεῖς νὰ μείνῃς σπίτι [ὅλο τ' ἀπόγευμα! (Ἐτοιμὸς νὰ [μείνῃ). Καλὰ εἶναι καὶ δῶ!

Ντίνα, θυμωμένη. — Γιὰ ἀκού [τὸν κατεργάρη! Καὶ ποῖος πλη- [ρώνει, παρακαλῶ;! Πάντα ἐγώ!

Ἐγὼ πληρώνω καὶ σὺ γλεντᾷς! [Καὶ τώρα μοῦ κάνεις καὶ ἐπανα- [στάσεις; Εἰσὶ κακὸς, κακὸς, κα- [κός!

Γεώργιος, πετιέται. — Τί ἔκανε [λέει;! Κι' ἀφοῦ πληρώνεις, [πρέπει νὰ σὲ ἀκολουθῶ σὰν σκυ- [λάκι ἢ ὑπασιπότης; Πολὺ καλά! [θὰ στὰ γυρίσω! Ἐκατό, διακό- [σιες δραχμές, θὰ στίς γυρίσω καὶ [νὰ ξεμπερδεύω! Ἀ! δὲν σοῦ εἶ- [μαι οὔτε ὑπασιπότης οὔτε... οὔ- [τε σκλάβος! Ὅρροῖστε μᾶς! (Στέ- [κεται μπρὸς στὸ τραπέζι καὶ μελέτης).

Ντίνα, τὸν καλοπιάνει. — Εἰσὶ [ὅμως ἀδελφούλης μου! (Μέσα [της) Τί νὰ κάνω ποὺ τὸν ἔχω ἀ- [νάγκη, εἰδεμὴ... (Στὸν Γεώργιο). [Τὸ ἴδιο εἶναι, καίμένε! Τί Διο- [νύσια, τί Πατέ!

Γεώργιος. — Τότε λοιπὸν ἂς πᾶ- [με νὰ δούμε τὴ Λουῖζα!

Ντίνα, πάλι θυμωμένη. — Ὅχι! [Θὰ πάμε νὰ δούμε τὸν Ραμόν!

Γεώργιος, θυμωμένος. — Στὴ Λου- [ῖζα θὰ πάμε!

Ντίνα. — Στὸ Ραμόν θὰ πάμε!

Γεώργιος, κυτᾷ τὸ πόδι στὸ

δίνει μια περίσσια χάρη στο σύνολο.

Μαγεμμένες απ' την όμορφη της φύσης, στρίβουμε δεξιά και περνούμε το δρόμο που βγαίνει σ' ένα χωριουδάκι. 'Η ίδια πάντα βλάστηση, ή ίδια ποικιλία. Τίποτα δεν λείπει. Διάφορα μικροκοπάδια απ' όλα τα ζωα βόσκουν εδώ κι' εκεί κι' οι τσοπάνηδες με τη φλογέρα τους, σκορπίζουν ήχους γλυκούς. Στο χωριό γίνεται χορός, ακούμε το μονότονο κυττώνια του τύμπανου κι' όσο ζυγώνουμε, ή γλυκερά και σφυριχτική πίπιζα μιάς ένθου-σάδας.

Περνούμε απ' το χωριό και κατηφορίζουμε απ' άλλο δρομάκι αριστερά, που βγαίνει συντομώτερα στη χώρα. Στο πλάι του είναι ρεμματάκι κυλάει γάργαρο και κραυγιά. 'Ο ήλιος κοντεύει να χαρωφτεί στο πέλα απ' τη θάλασσα βουνό και μια ρόδινη ανάγεια χύνεται σ' όλα.

Τώρα βλέπουμε δυο τόν εκτεταμένο ως τη θάλασσα κάμπος, κατάφυτο απ' όλα τα όμορφα, αμπέλια, παρτά, λειβάδια, συστάδες από πυκνά φουντοτά δέντρα, που ανάμεσα τους δειλά ξεπροβάλλουν ρημοκλήσια και στη μέση σχεδόν, σαν άσπρη ζώνη, ο δημόσιος δρόμος.

Έξαιτούμε όλα τα φωνήεντα για επιφωνήματα θαυμασμού, και προχωρώντας ανάμεσα στα κοντά πράσινα αμπέλια, γυρίζουμε ευχαριστημένες σπίτι μας.

ΘΕΙΟΠΩΡΟ

Το περιβόλι ρήμασε και πέσανε τα φύλλα 'Απ' το άγρο του ψυχρού τη ριγλή πνοή. 'Αρροστημένη ή άμυγδαλιά, με κάποια ανατριχίλα, Σκορπάει τ' ανθολούλουδα στην ξεραμένη γή.

Και φέρνοντας το μαρμαρό, που έφερε την σέρρα, Το ριγλή φθινόπωρο σκορπάει τη φθορά. Σάν φάντασμα πύργου παλιού, ή λεύκα στην έσπερα 'Αρροκινάει στον άνεμο τὰ θλιβερά κλαριά.

Και πάει-πάει, σερνάμενη στ' άργό περτάκι της, 'Η φύση, που άκοιλούθησε τη θλιβερή πομπή. Δυό κυπαρίσσια λυγρά γέρουν στο περασμά της 'Ωσάν να κλαίν της άνοιξης την ύστερή πνοή.

Ριγολέτος

Τ' ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ ΜΟΥ
ΤΑ ΚΑΛΑ ΜΟΥ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

'Ακουγόταν μόνο ή φωνή του. 'Εξω, οι σταγόνες της βροχής, πάνω στα σύματα του ήλεκτρου, έμοιαζαν με στρατιωτάκια. Μέσα, γύρω απ' τη σόμπα, καθισμένοι οι τρεις μας, περιμέναμε να πέσουν οι φλόγες, που ξέφηναν κόκκινες απ' το δαντελ-

λωτό σιδερένιο πορτάκι της, για να ψήσουμε μήλα.

'Ο μεγάλος με τόν πεθερού-λη' μαζί, στόν καναπέ, κι' εγώ αντίκρυ τους, στην πολυθρόνα. 'Η συζήτηση περιστρέφεται γύρω από το φλέγον ζήτημα της ημέρας, το ταξίδι μου.

'Ολοι ήταν λυπημένοι, που θάφηνγα (κι' ο ουρανός άκόμα, αφού έχυνε άμέτοητα δάκρυα) και τ' αδελφάκια μου με παρηγορούσαν. 'Ο μεγάλος ρητόρευε, ο μικρός επιβεβαίωνε.

'Ετσι πού λές, μέρα πού τη διαλέξατε να φύγετε, χειμωνιάτικα και με τέτοιο καιρό, δε βλέπετε, κατακλυσμός...

— Κατακλυσμός.
— Σούτ' έσύ! 'Αχ, θεέ μου, πόσο άργεί ή μαμιά, 8, 5.

— Το ρολόι κοιτάς; σου μένουν άκόμα 12 ώρες, κι' αν έχετε θάλασσα; Κάτι κύματα τόόόσα, να βλέπεις ένα μαύρο γραμμά γύρω σου, να μη διακρίνης πού χωρίζει ή θάλασσα απ' τόν ουρανό...

— 'Απ' τόν ουρανό;
'Εννέα παρά τέταρτο! Με τὰ μάγουλα κόκκινα και τὰ μάτια πού λάμπουν, διηγούνται κι' επιβεβαιώνουν, άτέλειωτες φανταστικές ιστορίες. Πού να όμολογήσω πώς φοβάμαι, χειρότερα!

— Το ρολόι κοιτάς;
— Κοιτάς;
— Πάψε σύ!
— Σού μένουν άκόμα ένδεκα ώρες κι' ένα τέταρτο — κι' αυτό είναι το λιγότερο απ' όλα, να βλέπεις κάτω κύματα δεκαπέντε μέτρα...

— Έκατό δεκαπέντε μέτρα...
— Κι' ένα βάθος άμέτρητο...
— Άμέεεεεε...

Σφίγγω τὰ δόντια μου, για να μη δείξω πώς τρεμουλιάζουν, κι' έχω τὰ μάτια μου καρφωμένα στα γαλαντά δικά του, πού όπως και τού πεθερούλη μοιάζουν με διαμάντια, κατάνικου στη λάμψη της φλόγας. Βλέπω τὰ μάτια τους, και τὰ κόκκινα μάγουλά τους, γιατί δεν τολμώ να κοιτάξω τις σκιές τους, πού αντίκρυ στον τοίχο πέρουν τρομακτικές διαστάσεις δεκαπέντε και εκατό δεκαπέντε μέτρα. Τὰ πόδια μου μοιδιασαν, τὰ χέρια μου κρύα! Μια άκόμα ματιά στο ρολόι.

— Δώδεκα ώρες, δέκα λεπτά, 2, 5 δευτερόλεπτα... 'Αναστενάξεις; 'Α! την καίμενι, λυπάται πού θ' άφήση τὰδελφάκια της. τὰ καλά της αδελφάκια, τὰδελφάκια, πού τόσο την αγαπούν... κάτω κύματα...

— Κάτι κύματαααα.
— Ντρίννννν.
'Ενας πηδός, μια φωνή:
— Μαμιά μου, μαμιά!

ΔΙΑΝΑ

ΛΥΟ ΣΚΗΝΕΣ

Ελλογημένη ή είρήνη, τρίς ελλογημένη! Πόλεμος!

Τό χωράφι άπλώνεται ξεσκεμμένο από τις όριδες, ποτισμένο με αίμα. Σκόρπια κομφάρια κοίτονται δώ κι' εκεί. Λίγα κορά-

κια πετούν κρώζοντας άπαισία Τὰ σπατά καπνίζουν από τη μαρούτη. Καταστράφηκε τό χωράφι, πού πριν κιντρινίξε από τὰ στάχυα. Και σε μια γωνιά ο δύστυχος γεωργός κλαίει την καταστρεμμένη περιουσία του. Πόλεμος!

— * * *

'Ο ήλιος στέλνει τις καυτερές του άχτίνες. Τὰ στάχυα υψώνονται σε δερμάτια. Λίγα πουλιά κελαϊδούν χαρούμενα. Και κάτω από ένα δέντρο, ο γεωργός τρώει, στεφανομένος με στάχυα, μαζί με τούς εγγάτους του. Κάπου-κάπου κανένα τραγούδι υψώνεται, συνοδευόμενο από άγροτική κιθάρα. Είρήνη!

— * * *

Κοζάκος τού Βόλγα

ΣΚΟΡΠΙΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ποιον χρώμα προτιμάτε; — Τό ρόδινο για τὰ όνειρα και το λευκό για την ψυχή.

Τό κυανόλευκον τό εθνικόν μας χρώμα.

Νύμφη τού Σηκουάνα (1901)

— Όλα τὰ χρώματα μου άρέσουν, ως και τό μαύρο.

Τρομερός (1931)

Ποιον άρωμα σάς άρέσει περισσότερο; — Τό άρωμα της ευτυχίας τό σπάνιο.

Μαρβέλ (1925)

Ποιον άνθος σάς είναι προσηφέτερο; — 'Ο μενεξές ο ταπεινός, πού αν και κρυμμένος την ευωδιά του χύνει.

Νύμφη τού Σηκουάνα (1900)

Ποιον είναι κατά τη γνώμη σας τό καλύτερο προτέρημα; — 'Η ελικοειδής, πού δυστυχώς γεννά έχθρους.

Νύμφη τού 'Εβρου (1925)

Σε τί σάς άρέσει να καταγίνεσθε; — Στ' άχρυ να ψάχνω για ψύλλους.

'Ελληνόπαις (1912)

Ποιά ή κυριωτέρα σας έλπίς; — Να μάθω τό αλφάβητο.

Δωδονάτες (1912)

Ποιά είναι ή πλέον ευχάριστη στιγμή της ημέρας σας; — 'Η έν ώρα εργοχείρου συνομιλία με τας συμπαθήτριές μου.

Νύμφη τού Σηκουάνα (1903)

Σε ποιο μέρος θά προτιμούσατε να κατοικήτε; — Σε τρώγλη για την πατρίδα.

Τρομερός (1931)

Τί πράγμα θαυμάζετε περισσότερο στη φύση; — Τί πράγμα ύπαρχει στη φύση, πού να μην τό θαυμάζει κανείς;

'Ελευθέριος Ρουσάκης (1925)

Συλλέκτης: Τρομερός

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στην εκκλησία, όπου ο μικρός Τότης πήγε για πρώτη φορά, όταν περνούν από κοντά του τό δίσκο και σταματούν για να ρίξει ή μητέρα του, εκείνος, νομίζοντας πώς τού προσφέρουν να πάρη λεπτά, λέει:

— Ευχαριστώ, έχω.

Λυσόχαρτο

— 'Αχ! ή Μαίρη δεν μούγραψε τί διεύθυνση της. Πώς να της άπαντήσω τώρα;

— Και δεν της γράφεις να σου τί στείλη;

Χωρίς Φτερά

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1930

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Στά κατωτέρω 'Αποτελέσματα δεν αναφέρονται παρά μόνο όσοι, κατά τόν Κανονισμό, μού έστειλαν λεπτομερή Σημείωση των Εύσημων πού έπληραν κατά τό 1930. Γιατί κι' άλλοι πήραν, και πολλά μάλιστα (π: χ: ή Δούλη Δωδεκάνησος 182, ή Ρασπουτίν 133, ή 'Ηρώ 129 κτλ. κτλ.) 'Αλλά δεν ξέρω για ποιο λόγο, αυτοί έκριναν περιττό να μού στείλουν Σημείωση.

— Όσοι, τώρα, έστειλαν, αλλά δεν βλέπουν τόνόμ τους στον πίνακα των Βραβείων, πρέπει να συμπεραίνουν ότι δεν την έλαβα.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάνθεια 'Αβραάδου, έπηρε Εύσημα 212.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λυσόχαρτο, 158. — Τζίνα, 127.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αθανάσιος Διάκος, 132 — Μικρομέγλη, 103. — Περιπλοκάς και Μύρον της 'Ανδρου έξισου, 85.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Γεώργιος 'Αβέρωφ 80, Κυρά Φροσύνη 61, 'Ερση Δρόσου 43, Ρωμαίος Πρίγκιψ 39.

Γενικά Στατιστικά των Εύσημων τού 1931, πού μ' έδοθησαν πολύ, μού έστειλαν οι έξης: Νάγκισσος, Πάνθεια 'Αβραάδου, Βινίκιος Γεράνης, Περιπλοκάς, 'Ερνάνης, Δόεγκριν, Νέλλη, Λυσόχαρτο, 'Αρχοντοπούλα, 'Αγνούλα, 'Αγγελούδι: 'Απονέμω [20Ε] στον καθένα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Μικρό τό κακό, Θέμις, πού έχασες τις έξετάσεις, αφού κινδύνευες να χάσης τη ζωή σου! Δοξάεις το θεό πού σε γλύτωσε και περιμένο άνυπόμονα να μού ξαναγράψης, για να μάθω πώς έγινες έντελώς καλά. Δεν άνησυχώ όμως, γιατί ή σκελη-κοειδίτις, όμα προλαμβάνεται, δεν είναι τίποτα. Σε λίγον καιρό δεν θα σου μένη παρά ή άνάμνηση αυτής της περιπέτειας: κλινική στα καλά καθούμενα, φορετο, έγχείρηση και πάει λέντας. 'Ελαβα και τη Συλλογή σου και σήμερα, καθώς βλέπεις, σου δημοσιεύω την πρώτη 'Ασκήση.

Δεν πειράζει, Κατασπίδα, πού δεν μού έγραψες, αφού σ' έμποδι-

ζαν τὰ μαθήματα κι' αφού μάλιστα οι κόποι σου άναμφέβησαν με τό Βραβείο πού πήρες στη Σχολή. Σε συγχαίρω, και σ' ανώτερα! Ναι, τώρα πού είσαι πιά έλευθερη και πού μεγάλωσες — 14 χρονών, να τὰ έκαστσήσες! — δεν πρέπει να ρίχνης τούς διαγωνισμούς και να τούς αφήνεις στη μέση. Πώς λοιπόν θα πά-ρης κι' ένα Βραβείο από μένα; Θά πώ στη δ. Καρκαλάου πόσο σε συγχέωσε τό θαυμάσιο διήγημά της «Τό πουλάκι μίλησε».

'Ανέπερη Εύθυια, αυτό τό ψευδώνυμο, καθώς θά είδες, σου ένέκρινε. 'Η μαμιά σου έκανε πολύ καλά πού σου έκρυψε τα φυλλάδια μου όσο είχες τούς διαγωνισμούς. 'Ετσι, με τη χαρά της επιτυχίας, για την οποία σε συχαίρω, είχες και την ευχαρίστηση να τὰ διαβάσες μαζεμένα. Να, τὰ νέα μου μυθιστορήματα θά σου άρέσουν όσο κι' αυτά πού τελείωσαν. Νομίζω πως είχες χρέος να έγγραφής στο Συλλογο πού σ' έκαμε Διαπλάσσιον. Σ' ευχαριστώ για τὰ καλά λόγια, καθώς κι' ο κ. Εβόπουλος, πού έκοψες τη φωτογραφία του από τό «'Εθνος» και τη φυλάξες.

Ναι, Πλάνο Δοξάει, μόνο τώρα τό καλοκαίρι, πού δεν είχες σχολείο, μπορείς να λές τό αντίθετο της μαμιάς: «πρώτα ή Διάπλασι κι' ύστερα τὰ μαθήματα». Γράφς μου όσο συχνά θέλεις και μη φοβάσαι πώς θά μού γίνης ποτέ άνοηλική. Στο γράμμα σου μέσα δεν βρήκα τίς 30 δραχμές για τό Σήμα. Έσχασες να τις έσωκλήσεις, ή τό έξέφρισαν στο Ταχυδρομείο; 'Ο φίλελλος, πού τόν φυλάξα, μοιάζει λίγο σαν παραιοσάκετο.

Τό γράμμα σου, Μ. Πολίτου, με χαροποίησε έκαιρετικά. Και για τό δίπλωμα πού πήρες, και για την άπόφαση να μού γράψης τώρα πού είσαι έλευθερη, και για τὰ λόγια πού δείχνουν την άγάπη σου σε μένα. Ναι, είχες δικιο: ή άνάπαυση αυτή είναι προσωρινή και σε λίγο θά διαδιβάσω και τὰ συγχαρητήρια σου στη Σταγάτη πού έπαιξε τόσο ώρατα στη συναλία. Στάλλα δυό γράμματά σου θάπαντήσω, αν μω-ρέσω, στο έρχόμενο.

Μά σού, βέβαια, 'Αιθίς, καλό μου παιδί, χαλάς τόν κόσμο για μένα! Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ και για τὰ έργα και για τὰ λόγια. Μόνο τό Π. Πνεύμα πού μού έστειλες, αν και «γεγονός», είναι ξαναεπωμένο και ξαναδημοσιευμένο. Δεν πειράζει, ε; Θά μού στείλεις κανέν' άλλο. Και γράφς μου συχνά τώρα πού τελείω-σες πιά τό σχολείο.

Μικρό τό κακό, Θέμις, πού έχασες τις έξετάσεις, αφού κινδύνευες να χάσης τη ζωή σου! Δοξάεις το θεό πού σε γλύτωσε και περιμένο άνυπόμονα να μού ξαναγράψης, για να μάθω πώς έγινες έντελώς καλά. Δεν άνησυχώ όμως, γιατί ή σκελη-κοειδίτις, όμα προλαμβάνεται, δεν είναι τίποτα. Σε λίγον καιρό δεν θα σου μένη παρά ή άνάμνηση αυτής της περιπέτειας: κλινική στα καλά καθούμενα, φορετο, έγχείρηση και πάει λέντας. 'Ελαβα και τη Συλλογή σου και σήμερα, καθώς βλέπεις, σου δημοσιεύω την πρώτη 'Ασκήση.

Δεν πειράζει, Κατασπίδα, πού δεν μού έγραψες, αφού σ' έμποδι-

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 42 όδός Εύριπίδου, την 2 'Ιουλίου 1931

ΔΗΛΩΣΗ

Δεν παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματόσημο, για τὰ όποια πρέπει να πληρώσω. Συγίξετε τα και βάξετε τό γραμματόσημο σωστό. — Δεν άπαντώ σε κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα πού τὰ έχει ο 'Οδηγός τού Συνδρομητού. Τιμάται δρ. 5, ταχυδρομικώς δρ. 6, και πρέπει να τόν προμηθευθή όποιος θέλει να λαβαίνει μέρος στην κίνηση.

ΣΑΣ συσταίνω τη «Μικρή 'Αγνοωσι» πού αρχίζει σήμερα. Θά σας διασκεδάση ως τό τέλος τού χρόνου, μαζί με τό «Παλιό Καράβι». Μά κι' οι «Περιπέτειες τού Γάτου» τελειώνουν μετά δυό φυλλάδια, κι' ή Κυρά-Μάρθα, άκούραστη, έτοιμάζει για τάγαπημένα μικρά της έν' άλλο, έπίσης ώρατα, άναγνωσμα, πού ήρώας πού είναι ένα αξιοθαύμαστο κουνέλι...

Συγχαίρω την Πάνθειαν 'Αβραάδου για τό Πρώτο Βραβείο των Εύσημων, και λυπούμαι πού δεν μω-ρέσω να δώσω ένα Δεύτερο και στη Δούλη Δωδεκάνησο, με τὰ 182 της Εύσημα, γιατί είτε δεν μού έστειλε, είτε δεν έλαβα Σημείωσή της. — Στο έρχόμενο θά δημοσιευ-θούν τ' 'Αποτελέσματα τού Διαγωνισμού πού σύνθεσε Μικρού Μύθου. Είναι πολύ ένδιαφέροντα και θά δείξουν ότι δεν λείπουν από τόν κύκλο μας κι' οι καλοί μυθογράφοι...

Πολύ ώρατο τό γράμμα σου, 'Ερνάνη, με την περιγραφή της όπο-δοχής των ξενιτεμένων σας, πού ήλ-θαν από την 'Αμερική, και τήν έσο-ρην πού δόθηκαν πρὸς τμήν τους. Θά διαδιβάσω και τὰ συγχαρητήρια σου στη Σταγάτη πού έπαιξε τόσο ώρατα στη συναλία. Στάλλα δυό γράμματά σου θάπαντήσω, αν μω-ρέσω, στο έρχόμενο.

Μά σού, βέβαια, 'Αιθίς, καλό μου παιδί, χαλάς τόν κόσμο για μένα! Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ και για τὰ έργα και για τὰ λόγια. Μόνο τό Π. Πνεύμα πού μού έστειλες, αν και «γεγονός», είναι ξαναεπωμένο και ξαναδημοσιευμένο. Δεν πειράζει, ε; Θά μού στείλεις κανέν' άλλο. Και γράφς μου συχνά τώρα πού τελείω-σες πιά τό σχολείο.

Μικρό τό κακό, Θέμις, πού έχασες τις έξετάσεις, αφού κινδύνευες να χάσης τη ζωή σου! Δοξάεις το θεό πού σε γλύτωσε και περιμένο άνυπόμονα να μού ξαναγράψης, για να μάθω πώς έγινες έντελώς καλά. Δεν άνησυχώ όμως, γιατί ή σκελη-κοειδίτις, όμα προλαμβάνεται, δεν είναι τίποτα. Σε λίγον καιρό δεν θα σου μένη παρά ή άνάμνηση αυτής της περιπέτειας: κλινική στα καλά καθούμενα, φορετο, έγχείρηση και πάει λέντας. 'Ελαβα και τη Συλλογή σου και σήμερα, καθώς βλέπεις, σου δημοσιεύω την πρώτη 'Ασκήση.

Χαίρω πολύ, Χρίστε Παπαχρη-στόπουλε, πού άποφάσισες να λα-βαίνης μέρος στην κίνηση μου. 'Ι-διαίτέρως μ' ευχαριστεί ότι μόνος σου έξέτιμήσες τό περιοδικό μου, όταν τό είδες σ' ένα κίσκι και τό

ζων τὰ μαθήματα κι' αφού μάλιστα οι κόποι σου άναμφέβησαν με τό Βραβείο πού πήρες στη Σχολή. Σε συγχαίρω, και σ' ανώτερα! Ναι, τώρα πού είσαι πιά έλευθερη και πού μεγάλωσες — 14 χρονών, να τὰ έκαστσήσες! — δεν πρέπει να ρίχνης τούς διαγωνισμούς και να τούς αφήνεις στη μέση. Πώς λοιπόν θα πά-ρης κι' ένα Βραβείο από μένα; Θά πώ στη δ. Καρκαλάου πόσο σε συγχέωσε τό θαυμάσιο διήγημά της «Τό πουλάκι μίλησε».

'Ανέπερη Εύθυια, αυτό τό ψευδώνυμο, καθώς θά είδες, σου ένέκρινε. 'Η μαμιά σου έκανε πολύ καλά πού σου έκρυψε τα φυλλάδια μου όσο είχες τούς διαγωνισμούς. 'Ετσι, με τη χαρά της επιτυχίας, για την οποία σε συχαίρω, είχες και την ευχαρίστηση να τὰ διαβά-σες μαζεμένα. Να, τὰ νέα μου μυθιστορήματα θά σου άρέσουν όσο κι' αυτά πού τελείωσαν. Νομίζω πως είχες χρέος να έγγραφής στο Συλλογο πού σ' έκαμε Διαπλάσσιον. Σ' ευχαριστώ για τὰ καλά λόγια, καθώς κι' ο κ. Εβόπουλος, πού έκοψες τη φωτογραφία του από τό «'Εθνος» και τη φυλάξες.

Ναι, Πλάνο Δοξάει, μόνο τώρα τό καλοκαίρι, πού δεν είχες σχολείο, μπορείς να λές τό αντίθετο της μαμιάς: «πρώτα ή Διάπλασι κι' ύστερα τὰ μαθήματα». Γράφς μου όσο συχνά θέλεις και μη φοβάσαι πώς θά μού γίνης ποτέ άνοηλική. Στο γράμμα σου μέσα δεν βρήκα τίς 30 δραχμές για τό Σήμα. Έσχασες να τις έσωκλήσεις, ή τό έξέφρισαν στο Ταχυδρομείο; 'Ο φίλελλος, πού τόν φυλάξα, μοιάζει λίγο σαν παραιοσάκετο.

Τό γράμμα σου, Μ. Πολίτου, με χαροποίησε έκαιρετικά. Και για τό δίπλωμα πού πήρες, και για την άπόφαση να μού γράψης τώρα πού είσαι έλευθερη, και για τὰ λόγια πού δείχνουν την άγάπη σου σε μένα. Ναι, είχες δικιο: ή άνάπαυση αυτή είναι προσωρινή και σε λίγο θά διαδιβάσω και τὰ συγχαρητήρια σου στη Σταγάτη πού έπαιξε τόσο ώρατα στη συναλία. Στάλλα δυό γράμματά σου θάπαντήσω, αν μω-ρέσω, στο έρχόμενο.

Μά σού, βέβαια, 'Αιθίς, καλό μου παιδί, χαλάς τόν κόσμο για μένα! Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ και για τὰ έργα και για τὰ λόγια. Μόνο τό Π. Πνεύμα πού μού έστειλες, αν και «γεγονός», είναι ξαναεπωμένο και ξαναδημοσιευμένο. Δεν πειράζει, ε; Θά μού στείλεις κανέν' άλλο. Και γράφς μου συχνά τώρα πού τελείω-σες πιά τό σχολείο.

Μικρό τό κακό, Θέμις, πού έχασες τις έξετάσεις, αφού κινδύνευες να χάσης τη ζωή σου! Δοξάεις το θεό πού σε γλύτωσε και περιμένο άνυπόμονα να μού ξαναγράψης, για να μάθω πώς έγινες έντελώς καλά. Δεν άνησυχώ όμως, γιατί ή σκελη-κοειδίτις, όμα προλαμβάνεται, δεν είναι τίποτα. Σε λίγον καιρό δεν θα σου μένη παρά ή άνάμνηση αυτής της περιπέτειας: κλινική στα καλά καθούμενα, φορετο, έγχείρηση και πάει λέντας. 'Ελαβα και τη Συλλογή σου και σήμερα, καθώς βλέπεις, σου δημοσιεύω την πρώτη 'Ασκήση.

Δεν πειράζει, Κατασπίδα, πού δεν μού έγραψες, αφού σ' έμποδι-

ζων τὰ μαθήματα κι' αφού μάλιστα οι κόποι σου άναμφέβησαν με τό Βραβείο πού πήρες στη Σχολή. Σε συγχαίρω, και σ' ανώτερα! Ναι, τώρα πού είσαι πιά έλευθερη και πού μεγάλωσες — 14 χρονών, να τὰ έκαστσήσες! — δεν πρέπει να ρίχνης τούς διαγωνισμούς και να τούς αφήνεις στη μέση. Πώς λοιπόν θα πά-ρης κι' ένα Βραβείο από μένα; Θά πώ στη δ. Καρκαλάου πόσο σε συγχέωσε τό θαυμάσιο διήγημά της «Τό πουλάκι μίλησε».

'Ανέπερη Εύθυια, αυτό τό ψευδώνυμο, καθώς θά είδες, σου ένέκρινε. 'Η μαμιά σου έκανε πολύ καλά πού σου έκρυψε τα φυλλάδια μου όσο είχες τούς διαγωνισμούς. 'Ετσι, με τη χαρά της επιτυχίας, για την οποία σε συχαίρω, είχες και την ευχαρίστηση να τὰ διαβά-σες μαζεμένα. Να, τὰ νέα μου μυθιστορήματα θά σου άρέσουν όσο κι' αυτά πού τελείωσαν. Νομίζω πως είχες χρέος να έγγραφής στο Συλλογο πού σ' έκαμε Διαπλάσσιον. Σ' ευχαριστώ για τὰ καλά λόγια, καθώς κι' ο κ. Εβόπουλος, πού έκοψες τη φωτογραφία του από τό «'Εθνος» και τη φυλάξες.

Ναι, Πλάνο Δοξάει, μόνο τώρα τό καλοκαίρι, πού δεν είχες σχολείο, μπορείς να λές τό αντίθετο της μαμιάς: «πρώτα ή Διάπλασι κι' ύστερα τὰ μαθήματα». Γράφς μου όσο συχνά θέλεις και μη φοβάσαι πώς θά μού γίνης ποτέ άνοηλική. Στο γράμμα σου μέσα δεν βρήκα τίς 30 δραχμές για τό Σήμα. Έσχασες να τις έσωκλήσεις, ή τό έξέφρισαν στο Ταχυδρομείο; 'Ο φίλελλος, πού τόν φυλάξα, μοιάζει λίγο σαν παραιοσάκετο.

Τό γράμμα σου, Μ. Πολίτου, με χαροποίησε έκαιρετικά. Και για τό δίπλωμα πού πήρες, και για την άπόφαση να μού γράψης τώρα πού είσαι έλευθερη, και για τὰ λόγια πού δείχνουν την άγάπη σου σε μένα. Ναι, είχες δικιο: ή άνάπαυση αυτή είναι προσωρινή και σε λίγο θά διαδιβάσω και τὰ συγχαρητήρια σου στη Σταγάτη πού έπαιξε τόσο ώρατα στη συναλία. Στάλλα δυό γράμματά σου θάπαντήσω, αν μω-ρέσω, στο έρχόμενο.

Μά σού, βέβαια, 'Αιθίς, καλό μου παιδί, χαλάς τόν κόσμο για μένα! Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ και για τὰ έργα και για τὰ λόγια. Μόνο τό Π. Πνεύμα πού μού έστειλες, αν και «γεγονός», είναι ξαναεπωμένο και ξαναδημοσιευμένο. Δεν πειράζει, ε; Θά μού στείλεις κανέν' άλλο. Και γράφς μου συχνά τώρα πού τελείω-σες πιά τό σχολείο.

Μικρό τό κακό, Θέμις, πού έχασες τις έξετάσεις, αφού κινδύνευες να χάσης τη ζωή σου! Δοξάεις το θεό πού σε γλύτωσε και περιμένο άνυπόμονα να μού ξαναγράψης, για να μάθω πώς έγινες έντελώς καλά. Δεν άνησυχώ όμως, γιατί ή σκελη-κοειδίτις, όμα προλαμβάνεται, δεν είναι τίποτα. Σε λίγον καιρό δεν θα σου μένη παρά ή άνάμνηση αυτής της περιπέτειας: κλινική στα καλά καθούμενα, φορετο, έγχείρηση και πάει λέντας. 'Ελαβα και τη Συλλογή σου και σήμερα, καθώς βλέπεις, σου δημοσιεύω την πρώτη 'Ασκήση.

Χαίρω πολύ, Χρίστε Παπαχρη-στόπουλε, πού άποφάσισες να λα-βαίνης μέρος στην κίνηση μου. 'Ι-διαίτέρως μ' ευχαριστεί ότι μόνος σου έξέτιμήσες τό περιοδικό μου, όταν τό είδες σ' ένα κίσκι και τό

ζων τὰ μαθήματα κι' αφού μάλιστα οι κόποι σου άναμφέβησαν με τό Βραβείο πού πήρες στη Σχολή. Σε συγχαίρω, και σ' ανώτερα! Ναι, τώρα πού είσαι πιά έλευθερη και πού μεγάλωσες — 14 χρονών, να τὰ έκαστσήσες! — δεν πρέπει να ρίχνης τούς διαγωνισμούς και να τούς αφήνεις στη μέση. Πώς λοιπόν θα πά-ρης κι' ένα Βραβείο από μένα; Θά πώ στη δ. Καρκαλάου πόσο σε συγχέωσε τό θαυμάσιο διήγημά της «Τό πουλάκι μίλησε».

'Ανέπερη Εύθυια, αυτό τό ψευδώνυμο, καθώς θά είδες, σου ένέκρινε. 'Η μαμιά σου έκανε πολύ καλά πού σου έκρυψε τα φυλλάδια μου όσο

ὡς, ἀφοῦ μοῦ ἔγραψες, δὲν πειράζει·
μόνο νὰ ἰδῶ πότε θὰ μοῦ ξαναγρά-
ψης; ὄχι, γιὰ τὸ Δελφῖνο δὲν ξέρω
νὰ σοῦ πῶ ἄλλο τίποτα.) **Σεμίρα-
μιν** (σὲ συγχάιρω γιὰ τὸ ἄριστά·
σοῦ ἔστειλα χαρτί καὶ τετράδια· θὰ
πῶ σὲν **Ἀρλίτα** ὅτι σοῦ ἄρσες πολ-
λὸ τὸ κομμάτι τῆς, ἀλλὰ τὸν τίτλο
δὲν τὸν διάβασες καλὰ· δὲν εἶναι ἡ
Βισοδία, — τέτοια λέξη δὲν ὑπάρ-
χει—ἀλλὰ τὰ Εἰσοδία·) **Α. Κ.** (ἔ-
λαβα κι' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα·) **Ἀν-
γλην** (θὰ πῶ σὲν ὁ Καρακάλου ὅτι
στὴν ἐορτὴ τοῦ Ἀρακαίου σὰς παι-
χτηκε πολὺ ἄσχημα, ἀπὸ τῆς μεγα-
λύτερας μαθήτῃς, τὸ «Ἀντίο, παι-
δί μου»· τὰ θεράμια μου συγχρητή-
ρια ἐκεῖ πού ξέρεις·) **Δευκὴν Κα-
μέλιαν** (ἐπρόσθεσα **Δευκὴν**, γιὰτὶ
Καμέλια, μόνο του, τῷ χειρὶ ἄλλῃ·
γράφει μου τώρα πού ἔχεις καιρό·)
Ἐλπίζουσιν Ἑλλάδα (ἔλαβα τίς
λύσεις σου·) **Γιγαντιαῖον Νάνον**
(ἔστειλα τὰ ποτελέσματα τοῦ Πεν-
τάθλου θὰ δημοσιευθοῦν τὸ φθινό-
πωρο· χαίρω πού ξαναγυρίζεις στὴν
κίνησιν ἀπὸ τὴν ὁποία σὲ εἶχαν ἀπο-
μακρύνει τὰ μαθήματα·) **Φρανσίαν**
(εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· γιὰ
τὸ διήγημά σου, ἅμα τὸ διαβάσω·)
Μυροβόλον Ἀνδρον (ἔξετέλεσα·
γιὰ τὸ ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ πολὺ·)
Χαραυγὴν (θὰ ἰδῶ, καὶ ἂν δὲν ὑ-
πάρχει ἄλλο, θὰ δεχθῶ αὐτὸ πού
στέλνεις τώρα· στὴν ἐρώτησή σου
ναί, γιὰ δύο φορές, τὸ διπλό·) **Ἀ-
τρεμότην Φοβητοῖαν** (σὰν τὰ
χιόνια! τὸ εἶπα στὸν Ἀνανία καὶ
φώναξε: «ἂν αὐτὴ πού ἔκαμε νὰ
γράφῃ τόσους μῆνες;»... τὸ κομ-
μάτι σου τὸ ἔλαβα·) **Χρυσοθήραν**
(καὶ σὺ ἄργησες πολὺ νὰ μοῦ γρά-
ψης, ὡς εἶναι... ἡ λύσις αὐτῆς θεω-
ρεῖται ὀρθή, γιὰτὶ τόσο μικρὴ δια-
φορὰ δὲν ἔχει σημασία· αὐτὰ, ναί,
παθαίνουν, οἱ ἀμελεῖς, ἀλλὰ σὺ βέ-
βαια τὸ ἄριστά τῶς ἐστὶν ἐν τῇ σφύ-
ρῃ·) **Σαρδανάπαλον, Μπέλλαν Κού-
κλαν, Δάκρυ τῆς Μοναξιάς, Κυ-
ρὰ Φροσύνην, Ἀγγὴν Ρόδου, Μι-
κρὴν Ἀμαξία, Ἀγγὴν** (ἔλαβα
τὰ κομμάτια σας· στὰ γράμματά
σας, ὅσο ἔχω τόπο, θάπαντήσω στὸ

ἐρχόμενο·) **Πειραιώτισσαν, Εὐ-
στράτιον Παζινόν** κτλ. κτλ.
**Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ
τὴν 1 'Ιουλίου, στὸ ἐρχόμενο.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 255ου Διαγωνισμοῦ
Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου
εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 4 Σεπτεμβρίου.

439. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος
Πολὺς ὁ κόπος μου ναί μὲν,
Ἄλλον ὅμως δὲν κάνω·
Στῆς Ἀρκαδίας τὸ βουνὸ
Βρίσκομαι τώρα πάνα.

Συγευρόμαλλη

440. Συλλαβόγραφος
Ἐρράγισε ἡ καρδιά μου στὰ σω-
[στά,
Προφέρονται μονάχα τρία γράμ-
[ματα,
Γιὰτὶ μοῦ παρουσιάστηκε μπρο-
[στά,

Πνιγμένη, ἡ δόλια, ἀπὸ τὰ κλά-
[ματα,
Αὐτὴ πού γιούς στερήθηκε σα-
[ράντα
Κι' ἀπόμεινε παντέρημη γιὰ πάντα
Πάνθηα Ἀβραδάτου

441. Στοιχειόγραφος
Κάποιου νησιοῦ τὸ ἀρχικὸ
Μὲ τρόπο τοῦ τὸ βγάδι,
Κι' ἀπ' τὸ Αἰγαίον στὸν Ὀλυμπο
Ἀμέσως τὸ ἀνεβάσω.

Νυφούλα τ' Ὀυρανὸς

442. Μεταγραμματισμός
Βασιλεῖς ἦσαν ἀρχαῖοι
Πατριώτες καὶ γενναῖοι·
Μὰ τὸν τράχηλο τοῦ ἀλλάζεις
Κι' ἓνα δέντρο παρουσιάζεις.

443. Μωσαϊκὸν
Σέρραι, Πάτρα καὶ Ραφίνα,
Δράμα, Ἄρτα καὶ Ἀθήνα,
Ἀπὸ ἓνα τὸν δανεῖζον
Καὶ μιὰν ἄλλη σχηματίζουν.

444. Ἐπιγραφὴ
Δ Ε Ρ Υ Γ Ρ Α
Ι Σ Λ Ο Γ Χ Ε
Υ Ο Χ Α Μ Ι Σ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Ὀνειρον Δέξης

445. Ἀστὴρ

* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *

Ὁριζοντίως ἀρχαία δυστυχῆς
Βασίλισσα· καθέτως ἄρπυια· δια-
γωνίως μούσα καὶ ἀρχαῖος λυρι-
κός.

Διαβατάριον Πουλί

446. Κρυπτογραφικόν

12345678— Ἀρχ. περίφημ. πόλις
23658 — Ἐπίρρημα τρόπου
3215 — Ποτὸν
458 — Πτηνόν
565 — Ἐπίρρημα χρόνου
62825 — Μήτηρ ἡμιθέου
7432 — Χρόνον τοῦ τοίχους
82315 — Ἰχθύς
Εὐστράτιος Παζινός

447. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης
τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων,
τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρί-
τον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθε-
ξῆς, ἀποτελοῦν πελώριον ἐξωτι-
κὸν δένδρον·

1, Ὡραία πόλις τῆς Ἰταλίας·
2, Μεγάλῃ πόλιν τῆς Πελοπον-
νήσου· 3, Γεωργικὸν ἐργαλεῖον·
4, Πᾶς μὴ Ἕλλην· 5, Παχύδε-
μον· 6, Ἄλλο τερατώδες, προκα-
τακλυσμαῖον.

Βάσιγκτων

448. Φωνηεντόλιπον

λβν - πδς - κ - λψ - πλν
Βάτραχος Νο 6

449. Γεῖφος

Σπύρο! νολιγ... ἀρκεῖ! Ἄν
θέρει ζῆς, I. F. θέρει ἄν.
Κεφαλληνίτης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

450-453. Ciné-Rébus

- 1.— Ὀνος, ὕδωρ.
 - 2.— Ἐ! διώξε!
 - 3.— Στάσου! χρονολογία.
 - 4.— Οἶνος τοῦ ἄσου.
- Μεταφράσατε αὐτάς τὰς λέ-
ξεις καὶ θάκουσθουν τέσσερα ὀρ-
γανα γυμναστικῆς (γαλλιστί).
Κυρὰ Φροσύνη

ΑΥΞΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 16

203. Ἴβκος (Ἡβη, Κως).
204. Ἄγαρ (α, γάρ). — 205. Δη-
λος-δελός. — 206. Ὁ ἀνεμόνυλος.
207. ΚΑΠΡΟΣ 208. ΠΑΙΩΝΙΟΣ
(αἰών, Ἰωνάς, ὠ-
ν, νοπός, ὀπως,
σπάνιος). — 209.
Σ 213. Διὰ τοῦ ΡΑΣ:

δραῖς, δραῖς, Παράσιος, δε-
ρας, Παράσχης. — 214. Ράβε, ξή-
λωνε, δουλεῖα νὰ μὴ σοῦ λείπῃ.
(ΡΑκος, ΒΕλος, ΞΗρός, Ωτός,
ΝΕβας, ΔΟΥλος, ΔΕΙα, Ἀρά,
ΝΑΣίρ, ΜΗτηρ, ΣΟΥδάν, ΔΕΙος,
ΠΗγῃ). — 215-219. Καναδὰς, Πα-
ναμάς, Παλαμάς, Ταρμαμάς, Κα-
παμάς. — 220. Ἡ μετοχὴ εἶναι
ἐγκλισίς (ἡ, με το χι, ἦν, εὐν
κλείς, εἰς). — 221. Voltaire (vol,
taire). — 222. Il faut rendre le
bien pour le mal.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἄπλα
στοιχεῖα ὁ 6, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις.
μὲ παχὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὴ
κεφαλαῖα ὁ 1. Ὁ χωριστὸς στίχος ὁ 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΛΑ'—461

Ποτελέσματα Β' Διαγωνισμοῦ. Βρα-
βεῖοι: Α') Πανελληνίον Ὀνειρο.
Β') Χρυσόπηγῃ, (Δ/σις;) Λοιποὺς εὐχα-
ριστῶ. Χαρχυγὴ

ΛΑ'—462

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους - ἐς Ἑλληνικά,
Γερμανικά, Γαλλικά, Ἀγγλικά. Γράφα-
τε: κ. Θεοδόσιον Πεταλῶν. Ἀμειψιότης -
Παρθενῶνος, Παλαιὸν Φάληρον. (διὰ ἴ-
δαλόν.) Ἰδαλός

ΛΑ'—463

Κατέβηκα στὸ Δημοφύριον ὡς Ἀδὴν
Ρόδου. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω
Μ. Μυστικά. Δ/σις: Ἀλέα Τσοῦκα. Ἀγν-
οισμὸς 84, Ἀθήναι. Δικηγορίνα

ΛΑ'—464

Ἡ νέα μου Δ/σις: Jean Bossin, Agy-
ogi Monastir No 2, Heybeli-Istam-
boul, Ρον Ρεδιν, ὅς μὴ θαύμαζε κι' ὁ
Μαρκὸν ἂν ἤθερε τὴν ταχύτητα τῆς ἀλλη-
λογραφίας μας! Ρόδος Ὀυρανῆς

ΛΑ'—465

Εὐχαριστῶ, Δικηγορίνα, Ἰριαντα-
φυλλένιο Δάκρυ, Νέλλη (θαύμαζε
νὰ σὰς γνωρίσω) γιὰ τὴν καλοσύνη τῆς
κρίσεως σας. Δάκρυ τῆς Μοναξιάς

ΛΑ'—466

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΚΤΑΙ!!! Ε-
πὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν διακοπῶν πλουτίσα-
τε τὰς συλλογὰς σας, γράψατε νὰ σὰς στεί-
λω πρὸς ἐκλογὴν, Α. Κωνσταντίνου, Γραμ-
ματοθυρίαι 25, Θεσσαλονίκη.

ΛΑ'—467

ΧΡΥΣΟΝΕΙΡΟ, θερμὰ συγχρητήρια γιὰ
τὸ «Θὰ μείνῃ τάχα ὄνειρο;»
ΠΑΛΛΗ ΑΘΗΝΑ

ΛΑ'—468

Εὐλα, Μπίλυ Ντεβ, Λευκοῦδάκι,
Λίξινα, γιὰτὶ τόση σιнопή; Γράψατε
ἀνυσχῶ. Μικρὴ Ἀμαξία

ΛΑ'—469

Ἀλληλογραφῶ μὲ Περιπλοκάδα, Κυρὰ
τῆς Θάλασσας, Ξανθοῦλα. Γράψατε,
Ἀλέξανδρον Λευκαδίτην, Σταδίου 39 α,
Ἀθήναι, διὰ Σταυρωτῶν

ΛΑ'—470

Τὸ μπόλα, δέχομαστε συγχρητήρια,
εὐχαριστοῦμε. Ποιὸς ὅμως σας πρό-
τεινε «Συμμάχια»; Ἐξηγηθὲτε σαφῶς. Ἐ-
τοιμασθῆτε νὰ δεχθῆτε μεγάλες συγκινή-
σεις. Οἱ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

ΛΑ'—471

Οἱ ΒΑΤΡΑΧΟΙ
ΤΜΗΜΑ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ — ΑΘΗΝΑΙ
αὐτοὶ ἐργασίας μέχρι Ὀκτωβρίου.
Πεντικὴν διεθυσιν ἀναλαμβάνει τὸ
δεύτερον Παράρτημα Ἀμαρουσίου (Κοι-
μήσεως Θεοτόκου 15). Μὲ πλήρη πληρε-
ξουσιότητα ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων.

ΛΑ'—472

τὸν Πάνο Μαχαβαράτα.
Σ Φιλοσόφῳ μὲν ἔοικας ὡς νεανίσκῳ,
καὶ οὐκ ἀχάρिता λέγεις, ἰσθὶ μέντοι
ἀνέστης ὢν. ΛΟΕΓΚΡΙΝ-ΝΟΙΣΤΡΑΔΑΜΟΣ

ΛΑ'—473

Τρελλὲ Βιολίστι, πραγματικὰ εἶσαι
τρελλός (ἴσως νὰ φταῖ κι' ἡ ζέση)
Ποιὸς σε θέλει, παιδί μου, στὴν «Τόμπο-
λα»; Ποιὸς σοῦπε νάθηξ; Μάθε πῶς·
γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς μέλος τῆς «Τόμπολας»
πρέπει νὰ πάρῃ ὁ Σὺ, ἄριστος συστάσεις
γι' αὐτὸν καὶ νὰ τὸν δεχθῶν ὅλα τὰ μέλη
τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Λοιπὸν μὴν
ἀεροβατεῖς. Τὴν «Τόμπολα» τὴν παρακα-
λοῦν νὰ γίνουν μέλη τῆς. Ἡ «Τόμπολα»
δὲν παρακαλεῖ... ΤΥΦΛΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΚΝΗΣ

ΛΑ'—474

Ἡ «ΤΟΜΠΟΛΑ» ἀκυροῖται τὸ Δια-
γωνισμὸς τῆς δὲν ἔλαβε καμμίαν
ἀπάντησιν. Ἰατρί! Τέση ἐλλείψῃ πνεύ-
ματος στὸ Διαπλαστικόν; Ἀπ' τὰ
βραβεῖα, ὁ πινάκας ζωγραφικῆς χα-
ρίζεται στὴν «Διάπλασιν» γιὰ τὰ γρα-
φεῖα τῆς—γιὰ μὴ μικροῦλα θυμῶν—
ἢ ἄλλα θὰ μπεῖν στὴν ἀγορὰ πού θὰ
κάνῃ ὁ Σὺ δόλος.

ΛΑ'—475

Ζῆτω ἡ «ΤΟΜΠΟΛΑ»! Κι' εἰσεῖς μέλη
ΤΥΦΛΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΚΝΗΣ
ΑΝΕΣΠΕΡΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΛΑ'—476

Παρόραμα: στὴν (ΛΑ'—460) ἀντὶ Κά-
σιντ, σφαῖρα θέλει καφσάφαιρα.

Πῶς θὰ περάσετε πρὸ εὐχάριστα

τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῆτε ὅσους πε-
ρισσότερους μπορεῖτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή,
ὅπου θὰ πᾶτε, — ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μείνετε, — γιὰ νὰ
περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι' ἓνας μόνος Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ὁρ-
κεῖ, μὲ τῆς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθι-
στορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει. Ἄν
πάρετε μάλιστα τὸν **Τόμο τοῦ 1929 ἢ τοῦ**
1930, πού ἔχει 600 σελίδες ὁ καθένας καὶ 14 μυθι-
στορήματα οἱ δύο μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια
συνῆα. Συμβουλευθῆτε τον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν
προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!